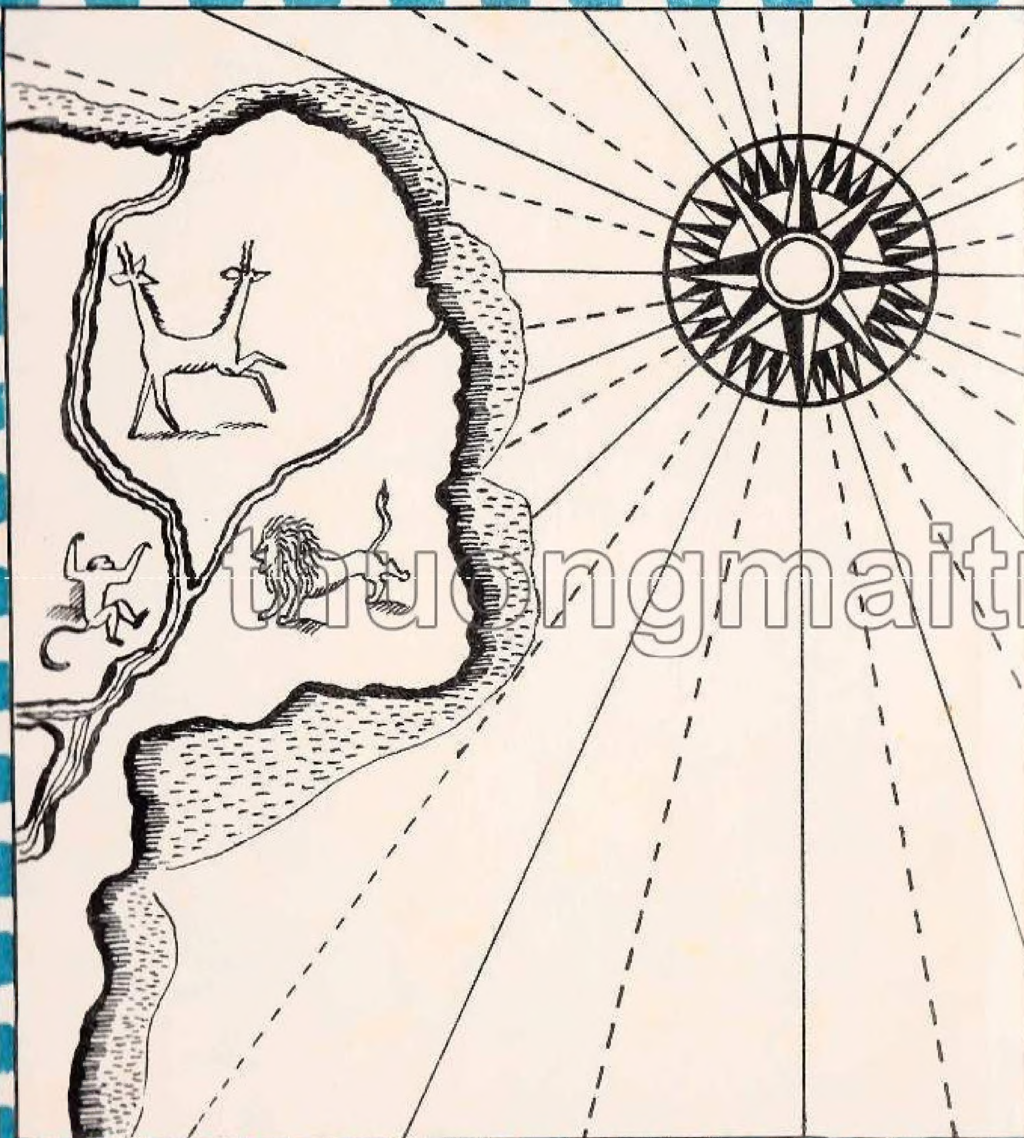
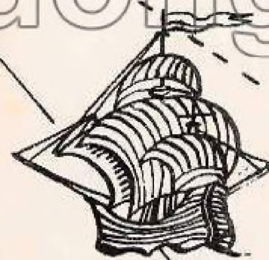
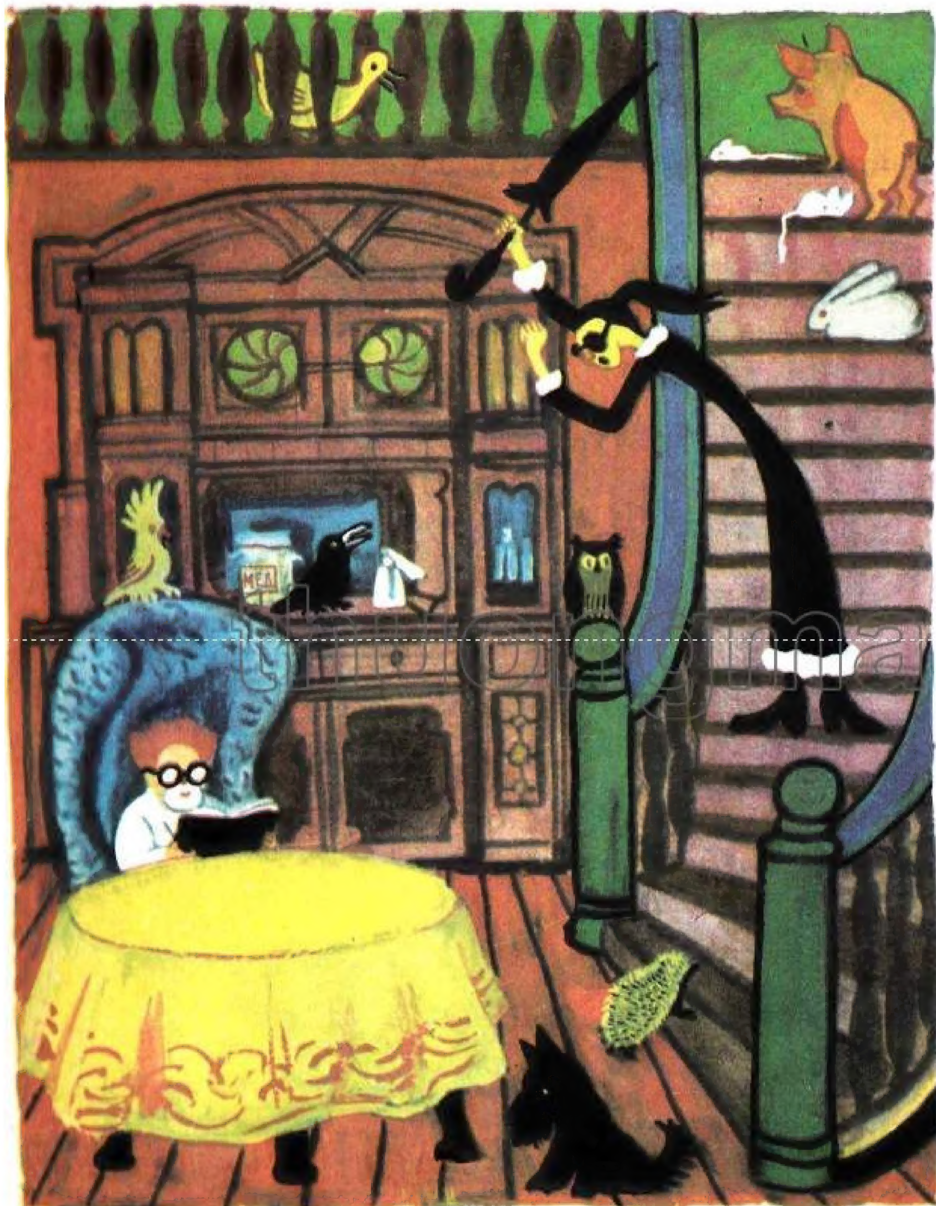

COÓC-NÂY TRU-CỐP-XKI
BÁC SĨ AI-BÔ-LÍT
CẦU VỒNG
NHÀ XUẤT BẢN
MÁT-XCƠ-VA·1984

PHẦN THỨ NHẤT

ĐU LỊCH ĐẾN ĐẤT NƯỚC KHỈ

BÁC SĨ VÀ MUÔNG THÚ CỦA ÔNG

Ngày xưa, có một ông bác sĩ hiền lành, tốt bụng, tên là Ai-bô-lít. Ông có một người em gái độc ác là mụ Vác-va-ra.

Trên đời này bác sĩ yêu thú nhất.

Ông nuôi thỏ rừng trong phòng, sóc ở trong tủ áo. Quạ thì ở tủ chè. Nhím lông nhọn hoắt ở trên đi-văng. Còn chuột bạch thì sống trong hòm.

Nhưng, trong bọn chúng, vịt Ki-ca, chó con Gâu Gâu, lợn Ủn Ỉn, vẹt Ca-ru-đô và cú Bum-ba được bác sĩ Ai-bô-lít yêu hơn cả.

Cô em gái độc ác Vác-va-ra rất bực tức với ông anh vì trong phòng có bao nhiêu là muông thú. Mụ rít lên:

— Tống cổ chúng nó ra khỏi nhà ngay tức khắc! Chúng chỉ làm bẩn nhà cửa. Tôi không muốn sống với lũ ghê tởm này!

Bác sĩ nói:

— Này, Vác-va-ra, chúng chả ghê tởm tí nào cả! Tôi rất sung sướng vì chúng ở với tôi.

Các bác chăn cừu, dân chài lưới, thợ đốn củi và nông dân từ khắp nơi tìm đến bác sĩ để chữa bệnh. Bác sĩ cho thuốc từng người. Họ khỏi bệnh và khỏe lại rất nhanh.

Nếu trong làng có một chú bé nào đấy bị đau tay hoặc sây sát mũi thì chú ta liền chạy đến nhà bác sĩ Ai-bô-lít và chỉ mươi phút sau, chú bé đã khỏi đau như không có chuyện gì xảy ra cả. Chú vui vẻ chơi đùa với vẹt Ca-ru-đô, còn cú Bum-ba thì thết chú đường phèn và táo.

Lần ấy, một bác ngựa buồn rầu đi đến nhà bác sĩ. Ngựa khẽ nói:

— La-ma, va-nôi, phì-phì, cù-cù!

Bác sĩ hiểu ngay, tiếng muông thú có nghĩa là: «Thưa bác sĩ, tôi bị đau mắt. Xin bác sĩ cho tôi cặp kính».

Từ lâu bác sĩ đã học nói tiếng của muông thú. Bác sĩ bảo ngựa:

— Ca-pu-kí! Ca-nu-kí!

Tiếng muông thú có nghĩa là:

«Nào, hãy ngồi xuống đây».

Ngựa ngồi xuống. Bác sĩ đeo cho ngựa cặp kính. Thế là mắt ngựa khỏi đau liền.

Ngựa lễ phép nói: «Cha-ca!» rồi vẫy đuôi, chạy ra ngoài phố.

«Cha-ca» tiếng muông thú tức là «cám ơn».

Chẳng bao lâu, tất cả muông thú bị kém mắt đều có kính đeo. Đấy là bác sĩ Ai-bô-lít đã cho chúng. Ngựa đeo kính. Bò đeo kính. Mèo và chó đeo kính. Thậm chí mấy bác quạ già bay ra khỏi tổ cũng đeo kính.

Chim muông đến chỗ bác sĩ ngày một đông.

Rùa, cáo, dê chạy đến. Đại bàng và sếu cũng bay đến.

Bác sĩ Ai-bô-lít chữa bệnh cho chúng. Nhưng ông không lấy tiền công của ai cả, vì rùa và đại bàng lấy đâu ra tiền!

Không lâu, trên các cây to trong rừng thấy dán những bảng thông báo viết rằng:

BỆNH VIỆN MỞ Ở ĐÂY
CHO CÁC LOÀI CẦM THÚ.
ỐM ĐAU MUỐN CHÓNG KHỎI
HÃY ĐẾN NGAY! ĐẾN NGAY!

Chính Va-nhi-a và Ta-nhi-a đã dán những bảng thông báo ấy. Các em là láng giềng của bác sĩ, đã từng được bác sĩ chữa cho khỏi bệnh sởi và bệnh sốt phát ban. Các em rất yêu quý bác sĩ và sẵn sàng giúp đỡ ông.

CÔ KHỈ CHI-CHÍ

Một đêm, khi muông thú đã ngủ hết, bác sĩ bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

—Ai đấy?—ông hỏi.

—Cháu đây ạ,—tiếng trả lời lí nhí.

Bác sĩ mở cửa: một cô khỉ rất gầy và bẩn bước vào nhà. Bác sĩ cho khỉ ngồi lên đi-văng rồi hỏi:

—Cháu đau đâu?

—Cổ ạ,—khỉ vừa nói vừa khóc.

Lúc này bác sĩ mới nhìn thấy một đoạn dây quấn ở cổ khỉ.

—Cháu vừa chạy trốn lão quay đàn sa-rơ-

man-ca[1] độc ác, — khỉ nói, rồi lại khóc. — Lão đánh cháu, hành hạ cháu. Đi đâu cháu cũng bị buộc dây vào cổ!

Bác sĩ lấy kéo cắt dây, bôi vào cổ khỉ thứ thuốc cao đặc biệt, chỉ trong chốc lát cổ khỉ đã khỏi đau. Sau đó, ông tắm rửa cho khỉ sạch sẽ, cho khỉ ăn rồi bảo:

— Hãy ở lại đây với bác, khỉ ạ! Bác không muốn người ta xúc phạm đến cháu nữa đâu!

Khỉ rất đỗi vui mừng. Nhưng vừa lúc nó ngồi vào bàn gặm những quả đào bác sĩ cho, thì tên quay đàn độc ác vào nhà.

Hắn quát:

— Trả lại con khỉ cho tôi ngay! Nó là của tôi!

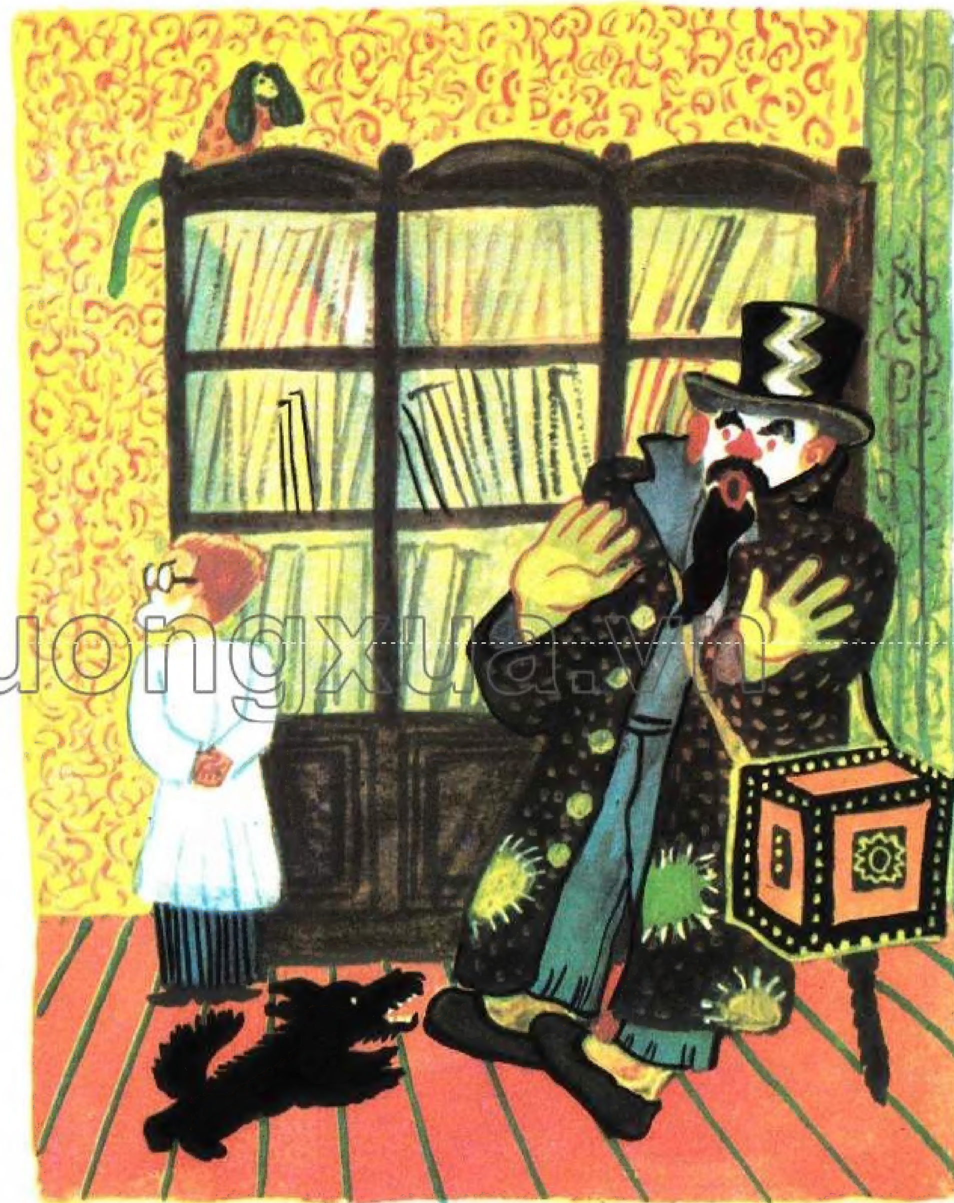
Bác sĩ trả lời:

— Không được! Không đời nào tôi trả nó cho ông. Tôi không muốn ông hành hạ nó.

Tên quay đàn nổi khùng, định túm lấy cổ bác sĩ. Nhưng ông bình tĩnh bảo hắn:

— Hãy đi ngay cho khuất mắt! Còn nếu anh

[1] Sa-rơ-man-ca là tên một đàn hộp có dây đeo vai của những người hát rong. — *ND.*

muốn gây sự thì ta sẽ gọi con Gâu Gâu cắn anh.

Chó con Gâu Gâu chạy vào nhà, nhe răng hăm dọa:

— Gừ, gừ...

Tiếng muông thú có nghĩa là:

«Xéo ngay không ta cắn cho bây giờ!»

Tên quay đàn sợ hãi chạy thẳng một mạch. Từ đấy khỉ sống ở nhà bác sĩ. Muông thú yêu mến nó và gọi nó bằng cái tên trìu mến Chi-chí. Tiếng muông thú, «chi-chí» có nghĩa là «cô bé cừ khôi». Ta-nhi-a và Va-nhi-a vừa trông thấy Chi-chí đã thốt lên:

— Ôi! Cô khỉ mới đáng yêu làm sao! Thật là tuyệt!

Lập tức hai em kết thân với Chi-chí như người bạn gái tốt nhất của mình. Chúng chơi trò đuổi bắt và ú tim, sau đó cả ba cầm tay nhau chạy ra bờ biển. Ở đây, Chi-chí dạy hai em điệu nhảy vui của họ nhà khỉ. Điệu nhảy vui tươi ấy, tiếng muông thú gọi là «tơ-ken-la».

BÁC SĨ AI-BÔ-LÍT LÀM VIỆC

Hằng ngày, có nhiều muông thú đến nhà bác sĩ Ai-bô-lít xin chữa bệnh: cáo, thỏ, hải báo, lừa, lạc đà con. Con đau bụng, con đau răng. Bác sĩ cho thuốc từng con và tất cả đều khỏi bệnh ngay tức khắc.

Có lần, một chú dê cộc đuôi đến gặp bác sĩ Ai-bô-lít. Ông khâu cho nó một cái đuôi.

Hôm sau, một chị gấu từ khu rừng xa lắc xa lơ đi tới. Chị ta vừa đi vừa khóc. Chị rầu rĩ than thở, rồi lại ti tỉ khóc. Thì ra bàn chân chị gấu có một cái dằm rất to. Bác sĩ lấy dằm ra, rửa

vết thương và bôi một ít thuốc mỡ màu nhiệm.

Chị gấu khỏi đau ngay.

— Cha-ca! — gấu nói, rồi vui vẻ trở về hang với đàn gấu con.

Sau đấy, một chú thỏ rừng bị chó cắn lết đến.

Tiếp đến là một con cừu bị cảm lạnh và ho. Rồi lại có hai chú gà con và một anh gà trống tây. Gà trống tây bị ngộ độc vì ăn phải nấm độc.

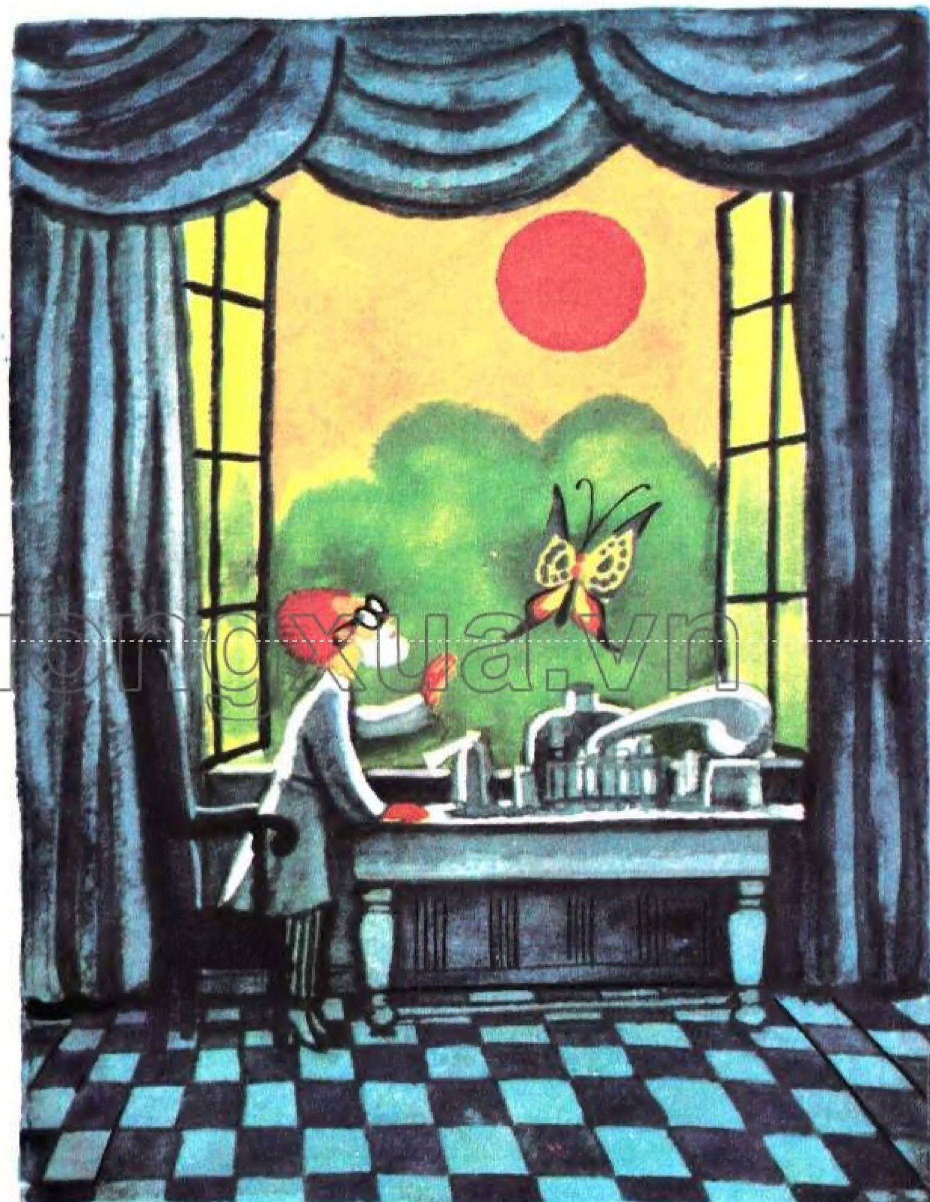
Ai cũng được bác sĩ cho thuốc. Ai cũng khỏi ngay và nói với bác sĩ «cha-ca» lúc ra về. Bệnh nhân không còn ai. Bỗng bác sĩ Ai-bô-lít nghe thấy tiếng động sột soạt ngoài cửa.

— Xin mời vào! — bác sĩ nói to.

Một cô bướm nhỏ buồn rầu xuất hiện:

Bác sĩ ơi, bác sĩ!
Cánh cháu bị bỏng rồi.
Đau, đau lắm, bác ơi!
Bác chữa cho cháu với!
Đau, đau lắm, bác ơi!

Bác sĩ rất thương cô bướm nhỏ. Ông đặt bướm lên lòng bàn tay, ngắm nghía hồi lâu

cái cánh bị bỏng. Sau đó, ông mỉm cười và vui vẻ bảo:

— Đừng buồn nữa, bướm ơi!
Cháu hãy gắng nằm nghiêng:
Đã có cách đây rồi!
Ta sẽ khâu cho cháu
Một cánh khác mới tinh
Bằng lụa mềm óng ánh
Pha màu xanh da trời!

Nói rồi, bác sĩ sang phòng bên cạnh, lấy một bó vải vụn các loại: nhung, ta-tăng, lanh, lụa. Có miếng vải màu xanh da trời, miếng màu xanh lá cây, miếng màu đen. Bác sĩ chọn mãi, sau cùng lấy ra một mảnh có màu xanh lơ xen những đốm đỏ chói. Bác sĩ lấy kéo khéo léo cắt thành cái cánh bướm nom rõ xinh rồi khâu cho bướm.

Bướm mỉm cười vui sướng
Bay ra bãi cỏ xanh
Lượn dưới cành dương trắng
Cùng các bạn chuồn chuồn
Giỡn đùa theo bướm mẹ.
Bác sĩ nhìn, vui vẻ

Dặn theo qua cửa sổ:
«Tốt rồi! Tốt rồi nhé,
Đừng bỏng nữa, cháu nghe!»

Cứ như vậy, bác sĩ tiếp bệnh nhân của mình cho tới tận tối mịt.

Khuya, ông mới ngả lưng lên đi-văng và ngủ thiếp đi. Ông mơ thấy gấu trắng, hươu và hải mã.

Bỗng nhiên lại có tiếng ai đó gõ cửa tìm bác sĩ trong đêm.

CÁ SẤU

Trong thành phố bác sĩ ở có một rạp xiếc. Rạp xiếc có một con Cá Sấu rất to. Mọi người đến xem Cá Sấu đều phải trả tiền.

Một hôm Cá Sấu bị đau răng, tìm đến bác sĩ Ai-bô-lít để chữa bệnh. Bác sĩ cho Cá Sấu một liều thuốc hay, thế là răng nó khỏi liền.

— Ôi! Ở chỗ bác sĩ thật là dễ chịu! — Cá Sấu vừa nói vừa nhìn mọi phía và liếm môi. — Bác sĩ có bao nhiêu là thỏ, chim, chuột! Chúng mới béo, mới ngon làm sao! Xin bác sĩ cho tôi ở lại đây mãi mãi, tôi không muốn quay về với

ông chủ rạp xiếc nữa. Ông ta cho tôi ăn kém, lại còn đánh đập, mắng nhiếc.

Bác sĩ bảo:

— Được, thì ở lại! Nhưng phải nhớ một điều: nếu anh ăn thịt dù chỉ một con thỏ con hay một con chim sẻ thì ta sẽ đuổi anh đi ngay tức khắc.

— Vâng, — Cá Sấu đáp và thở dài. — Tôi xin hứa với bác sĩ là tôi sẽ không ăn một con thỏ, một con sóc hay một con chim nào cả.

Thế là Cá Sấu ở lại nhà bác sĩ.

Nó sống hiền lành, không động đến ai. Nó nằm dưới gầm giường. Ngày qua ngày, Cá Sấu chỉ nghĩ đến anh chị em của mình hiện đang sống ở một nơi xa lắc xa lơ tận châu Phi nóng nực.

Bác sĩ mến Cá Sấu và thường hay nói chuyện với nó. Nhưng mụ Vác-va-ra độc ác thì không chịu đựng nổi Cá Sấu. Mụ giận dữ đòi bác sĩ đuổi nó ra khỏi nhà.

Mụ gầm lên:

— Tôi không muốn nhìn thấy nó! Mồm thì đầy răng, nom đến khiếp, đụng đến cái gì là

hỏng cái ấy! Hôm qua nó ngốn mất cái váy xanh của tôi vứt ở cửa sổ.

Bác sĩ nói:

—Nó làm đúng đấy! Áo váy thì phải xếp vào tủ, không được vứt ở cửa sổ.

Vác-va-ra nói tiếp:

—Vì con Cá Sấu đáng ghét này mà mọi người sợ hãi không dám đến nhà mình nữa. Chỉ có vài kẻ nghèo đến thì anh lại không lấy tiền của họ. Bây giờ chả còn tiền mua bánh mì nữa.

—Tôi không cần tiền!—bác sĩ Ai-bô-lít trả lời:—Không có tiền cũng tốt. Muông thú sẽ nuôi chúng ta.

CÁC BẠN GIÚP ĐỠ BÁC SĨ

Mụ Vác-va-ra nói đúng đấy: bác sĩ không có bánh mì. Đã ba ngày nay, ông phải ngồi nhịn đói. Ông không có tiền.

Muông thú sống trong nhà bác sĩ thấy ông không có gì ăn, chúng tìm cách nuôi ông. Cú Bum-ba và lợn Ủn Ỉn làm ở trước sân một cái vườn nhỏ. Lợn dùng mõm ủi đất đánh luống, còn Bum-ba thì trồng khoai tây. Hằng ngày, cứ sáng sớm và chiều tối, chị bò biếu bác sĩ sữa tươi. Cô gà biếu ông trứng.

Ai cũng chăm sóc bác sĩ. Chó con Gâu Gâu

quét nhà. Ta-nhi-a và Va-nhi-a cùng với cô khỉ Chi-chí lấy nước giếng về cho bác sĩ dùng.

Bác sĩ rất vui lòng, ông nói:

— Chưa khi nào căn nhà nhỏ của bác lại trở nên thoáng đãng như bây giờ. Cám ơn các cháu và các muông thú đã làm những việc tốt đẹp.

Hai em bé mỉm cười sung sướng, còn muông thú thì đồng thanh trả lời:

— Ca-ra-bú-ki, ma-ra-bú-ki, bu!

Ngôn ngữ muông thú có nghĩa là:

«Chúng cháu giúp đỡ bác vì bác sĩ là người bạn tốt nhất của chúng cháu».

Chó con Gâu Gâu thì liếm má bác sĩ và nói:

— A-bú-dơ, ma-bú-dơ, ba!

Ngôn ngữ muông thú có nghĩa là:

«Chúng cháu không bao giờ rời bỏ bác sĩ, chúng cháu sẽ trở thành những người bạn chân thành của bác sĩ».

CHIM ÉN

Tối hôm ấy, đột nhiên cú Bum-ba ra hiệu:

—Im lặng! Im lặng! Có ai cào, hình như chuột thì phải.

Tất cả lắng tai nghe, nhưng chẳng thấy gì cả.

—Chẳng có ai cào cửa đâu,—bác sĩ nói.—Đấy là cháu cảm thấy thế thôi.

—Không, không phải cháu cảm thấy đâu,—Bum-ba cãi.—Cháu nghe thấy tiếng ai cào cửa mà. Chắc là chuột hoặc là chim đấy. Bác có thể tin ở cháu. Họ nhà cú chúng cháu thính tai hơn người mà!

Bum-ba không lầm.

Chi-chí ra mở cửa, thấy chim én ở bậc cửa.

Ôi! Kỳ lạ thật! Chim én mùa đông. Chim én vốn không chịu nổi giá rét. Hễ chớm sang thu là chúng đã bay đến châu Phi nóng nực. Con chim tội nghiệp đang rét run lên trên đống tuyết.

—Chim én! Vào nhà đi cháu, đến cạnh lò sưởi cho ấm.—bác sĩ vội bảo.

Thoạt đầu, chim én sợ. Nó nhìn thấy Cá Sấu nằm trong nhà, nghĩ bụng Cá Sấu sẽ ăn thịt mình. Nhưng khi Chi-chí bảo cho én biết Cá Sấu rất hiền. Lúc ấy én mới bay vào nhà, ngước mắt nhìn khắp lượt rồi hỏi:

—Chi-ru-tơ, ki-sa-pha, mác?

Ngôn ngữ muông thú có nghĩa là:

«Xin hãy cho biết bác sĩ Ai-bô-lít danh tiếng sống ở đây, phải không ạ?»

Bác sĩ nói:

—Ai-bô-lít là bác đây.

Chim én nói, giọng cầu khẩn:

—Cháu có một đề nghị rất khẩn thiết. Xin bác hãy sang châu Phi ngay. Cháu bay một mạch từ châu Phi đến đây là cốt để mời bác tới đó. Ở châu Phi, loài khỉ đang bị ốm.

Bác sĩ hỏi:

— Chúng ốm thế nào?

— Chúng đau bụng, — én nói. — Chúng nằm la liệt trên mặt đất, gào khóc thảm thiết. Chỉ có bác sĩ mới cứu được chúng. Xin bác hãy đem thuốc và đi ngay cho. Nếu bác không đến châu Phi thì tất cả khỉ sẽ chết mất!

Bác sĩ nói:

— Chà! Bác sẽ rất sung sướng được đến châu

Phi. Bác yêu quý loài khỉ và thật buồn vì chúng bị ốm. Nhưng bác không có tàu biển. Muốn sang châu Phi phải có tàu biển chứ.

Cá Sấu nói:

— Ôi, những con khỉ đáng thương! Nếu bác sĩ không sang châu Phi được thì chúng sẽ chết mất. Chỉ có bác sĩ mới cứu được chúng thôi.

Cá Sấu khóc, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng xuống nền nhà thành hai dòng suối nhỏ.

Bác sĩ Ai-bô-lít chợt reo lên:

— Dù sao tôi cũng đến châu Phi chữa cho khỉ khỏi bệnh. Tôi nhớ ra rồi, tôi có một người quen — bác thủy thủ già Rô-bin-xơn. Có lần tôi đã chữa cho bác ấy khỏi bệnh sốt rét ác tính. Bác ấy có một cái tàu biển rất tốt.

Ông lấy mũ và tìm đến bác thủy thủ Rô-bin-xơn.

— Chào bác thủy thủ Rô-bin-xơn! — ông nói. — Bác làm ơn cho tôi mượn con tàu của bác, tôi có việc cần sang châu Phi. Bên ấy, cách sa mạc Xa-ha-ra không xa có Đất nước kỳ diệu của loài khỉ.

— Được, — bác thủy thủ Rô-bin-xơn nói. — Tôi sẵn sàng cho bác mượn tàu thủy. Bác đã

cứu sống tôi. Về phần mình, tôi rất sung sướng được giúp bác bất cứ việc gì. Nhưng bác nhớ cho, đến châu Phi làm xong việc thì cho tàu trở lại, vì tôi không còn con tàu nào khác nữa.

Bác sĩ trả lời:

— Nhất định tôi sẽ cho tàu trở lại. Bác đừng lo, tôi chỉ đến châu Phi thôi.

— Lấy đi, lấy đi! — Rô-bin-xơn nhắc lại. — Nhưng chớ để tàu xô vào đá ngầm mà hỏng.

— Đừng sợ! Tôi sẽ không phá hỏng con tàu đâu, — bác sĩ nói vậy rồi cám ơn bác thủy thủ Rô-bin-xơn và chạy về nhà.

Tới nhà, ông gọi to:

— Muông thú, hãy lại đây! Ngày mai chúng ta sẽ sang châu Phi!

Nghe xong, muông thú vui sướng nhảy nhót và vỗ tay. Vui nhất là cô khỉ Chi-chí:

— Tôi trở lại Phi châu,
Nơi miền quê yêu dấu!
Ôi! Phi châu! Phi châu!
Tổ quốc tôi yêu dấu!

Bác sĩ Ai-bô-lít nói:

— Bác sẽ không cho tất cả muông thú sang châu Phi đâu. Dím, dơi, thỏ ở lại nhà. Ngựa

cũng ở lại với các bạn. Còn Cá Sấu, khỉ Chi-chí, vẹt Ca-ru-đô sẽ đi với bác, vì quê hương của các bạn ấy là châu Phi. Bố mẹ, anh chị em các bạn ấy sống ở đấy. Ngoài ra, con Gâu Gâu, Ki-ca, Bum-ba và lợn Ủn Ỉn cũng đi với bác.

— Còn chúng cháu thì sao? — Va-nhi-a và Ta-nhi-a kêu lên. — Chả lẽ chúng cháu lại ở nhà khi vắng bác?

— Đúng thế! — bác sĩ nói và siết chặt tay hai bạn nhỏ. — Tạm biệt các cháu yêu quý! Các cháu ở lại chăm sóc vườn rau. Bác sẽ trở về ngay, nhất định sẽ có món quà kỳ diệu đem từ châu Phi về cho các cháu.

Ta-nhi-a và Va-nhi-a cúi đầu nghĩ một lát rồi nói:

— Chúng cháu còn nhỏ, chưa làm được gì. Chúc bác lên đường may mắn! Khi nào chúng cháu lớn, nhất định bác phải cho chúng cháu đi du lịch với bác đấy!

— Nhất định rồi! — bác sĩ nói. — Các cháu phải đợi lớn lên chút nữa.

ĐI CHÂU PHI

Muông thú vội vàng thu xếp hành lý và lên đường. Ở nhà chỉ còn lại thỏ, dím và dơi.

Khi ra tới bờ biển, chúng nhìn thấy một con tàu tuyệt đẹp. Bác thủy thủ Rô-bin-xơn đứng trên một gò đất gần đấy. Va-nhi-a và Ta-nhi-a cùng với lợn Ủn Ỉn, khỉ Chi-chí mang giúp bác sĩ va-li thuốc.

Các muông thú đã lên tàu. Khi tàu sắp khởi hành, bác sĩ bỗng nhiên nói to lên:

— Khoan đã, khoan đã, đợi một chút!

— Có chuyện gì đấy ạ? — Cá Sấu hỏi.

Bác sĩ nói:

— Hượm đã! Hượm đã! Bác chưa biết châu Phi ở đâu. Cần phải hỏi đã.

Cá Sấu cười:

— Không phải hỏi nữa, bác sĩ ạ. Chim én sẽ chỉ đường cho bác sĩ. Chim én thường hay đến châu Phi. Cứ đến mùa thu là chim én lại bay đến châu Phi!

Chim én nói:

— Vâng! Cháu rất sung sướng được chỉ đường cho bác sĩ.

Thế là chim én bay lên phía trước con tàu, dẫn đường cho bác sĩ Ai-bô-lít.

Chim én bay về hướng châu Phi, bác sĩ Ai-bô-lít cứ theo chim én mà điều khiển con tàu. Chim én tới đâu, con tàu đến đấy.

Đêm đến, trời tối, không nhìn thấy chim én đâu cả.

Lúc này, chim én ngậm đèn tín hiệu vào mỏ mà bay. Như vậy, trong đêm tối, bác sĩ vẫn có thể trông thấy và điều khiển con tàu của mình.

Con tàu vẫn lướt đi. Bỗng họ nhìn thấy một con sếu bay đón đường.

—Xin cho biết, bác sĩ Ai-bô-lít danh tiếng có trên tàu này không ạ?—Sếu cất tiếng hỏi.

Cá Sấu đáp:

—Đúng đấy! Bác sĩ Ai-bô-lít danh tiếng ở trên con tàu chúng tôi!

Sếu nói:

—Vậy xin nói với bác sĩ hãy đi nhanh hơn, bởi vì bệnh tình của khỉ ngày càng xấu đi. Họ đang nóng lòng đợi bác sĩ đến.

—Đừng lo! Chúng tôi đã cho kéo tất cả buồm lên rồi. Khỉ không phải đợi lâu đâu!—Cá Sấu đáp.

Nghe nói vậy, sếu mừng rỡ bay về báo tin cho khỉ biết là bác sĩ Ai-bô-lít sắp đến.

Con tàu lướt nhanh trên sóng. Cá Sấu ngồi trên boong tàu. Bỗng nó thấy một đàn cá heo đang bơi lại. Chúng hỏi Cá Sấu:

—Xin cho biết, bác sĩ Ai-bô-lít nổi tiếng có ở trên tàu này không?

Cá Sấu đáp:

—Đúng đấy! Bác sĩ Ai-bô-lít nổi tiếng có ở trên tày này.

—Xin nói với bác sĩ hãy đi nhanh hơn nữa vì bệnh tình của khỉ ngày càng nặng thêm!

—Hãy bình tĩnh!—Cá Sấu trả lời.—Tàu đã căng hết buồm rồi. Các bạn khỏi không phải đợi lâu nữa đâu!

Sáng ngày ra, bác sĩ bảo Cá Sấu:

—Phía trước kia là đâu? Trông như đất liền. Bác nghĩ có lẽ đấy là châu Phi chăng?

Cá Sấu reo lên:

—Đúng rồi, đúng rồi! Châu Phi đấy, châu Phi đấy! Chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được đặt chân lên châu Phi. Tôi thấy đà điểu này! Tôi thấy tê giác này! Tôi thấy lạc đà này! Tôi thấy bao nhiêu là voi.

Ôi! Phi châu! Phi châu!
Nơi miền quê yêu dấu!
Ôi! Phi châu! Phi châu!
Tổ quốc tôi yêu dấu!

BÃO TỐ

Nhưng, bão tố đã nổi lên. Mưa gào! Gió rít! Sấm, chớp đùng đùng! Sóng cồn lên nom thật khủng khiếp.

Rồi, bỗng nhiên «rắc, rắc!», cái âm thanh đáng sợ đó vang lên, con tàu lật nghiêng sang một bên.

—Gì thế? Gì thế?—bác sĩ hỏi.

—Tàu bị vỡ rồi!—vẹt thét lên.—Tàu của chúng ta va vào đá rồi. Chúng ta chết đuối thôi. Hãy tự cứu lấy thân!

—Tôi không biết bơi!—Chi-chí kêu to.

— Tôi cũng không biết bơi! — lợn Ủn Ỉn thét lên.

Bọn chúng khóc thật thảm thương. May

thay, Cá Sấu cho tất cả ngồi lên tấm lưng rộng của mình, trườn trên sóng bơi thẳng vào bờ.

Hoan hô! Thế là tất cả đều được cứu sống. tất cả đã đến châu Phi bình yên. Nhưng con tàu của họ bị vỡ. Cơn sóng to tràn qua, xé con tàu ra từng mảnh nhỏ.

Họ sẽ quay trở về bằng cách nào? Chẳng còn con tàu nào khác, biết nói với bác thủy thủ Rô-bin-xơn ra sao đây?

Trời đã tối. Bác sĩ và tất cả muông thú đều rất buồn ngủ. Họ ướt như chuột lột và mệt lả.

Nhưng bác sĩ đứng dậy cười vui vẻ:

— Mau mau tiến lên phía trước. Hãy nhanh chân lên! Cần phải cứu bầy khỉ. Những con khỉ ốm đau đang khắc khoải mong chờ chúng ta!

BÁC SĨ GẶP NẠN

Cú Bum-ba bay đến bên bác sĩ và thì thào, giọng đầy vẻ sợ hãi:

— Im lặng, im lặng! Ai đang đi đến đây! Cháu nghe như có tiếng bước chân!

Mọi người dừng lại lắng nghe.

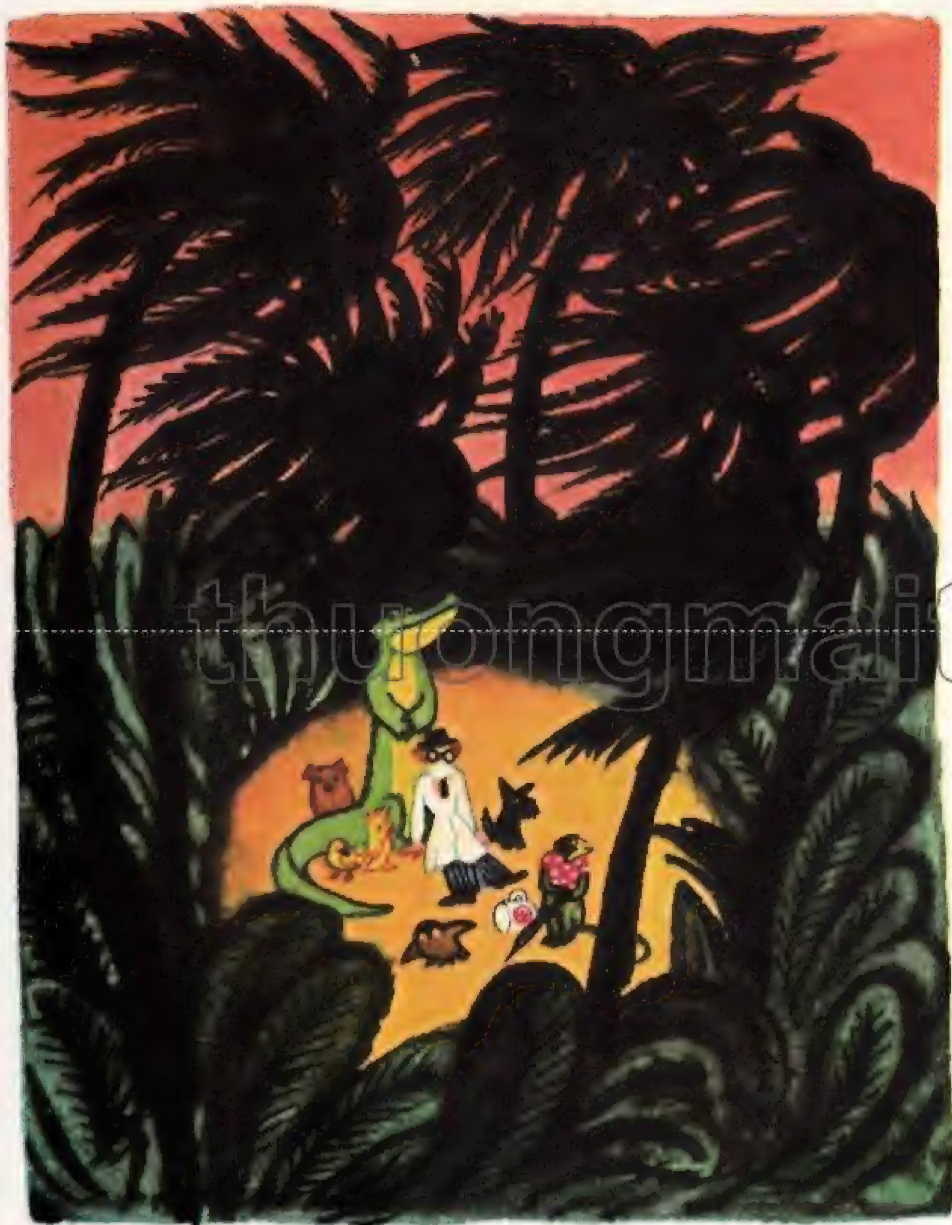
Từ trong rừng, một lão già tóc rối bù, râu dài trắng toát, đi ra. Lão quát:

— Ê! Chúng mày làm gì ở đây? Chúng mày là ai? Tại sao chúng mày lại dám đến đây?

Bác sĩ trả lời:

— Tôi là bác sĩ Ai-bô-lít. Tôi đến châu Phi để chữa bệnh cho loài khỉ. Chúng đang ốm nặng.

Lão già tóc rối bù cười sặc sụa:

—Ha! Ha! Ha! «Chữa bệnh cho loài khỉ đang bị ốm»! Thế ngươi có biết ngươi đã lạc vào đâu không?

Bác sĩ nói:

—Tôi không biết! Chúng tôi lạc vào đâu ạ?

—Vào sào huyệt của tướng cướp Bác-ma-lây!

Bác sĩ sửng sốt:

—Vào sào huyệt của tướng cướp Bác-ma-lây! Bác-ma-lây là con người độc ác nhất trên trái đất này! Nhưng chúng ta thà chết còn hơn là đầu hàng bọn cướp. Các cháu! Hãy chạy nhanh đến với bệnh nhân của chúng ta. Họ đang

khóc than. Họ đang mong chờ. Chúng ta phải cứu họ.

— Không được! — lão già tóc rối bù càng cười to hơn. — Các người không thể ra khỏi đây được. Bác-ma-lây giết chết từng đứa một, khi chúng bay đã lọt vào tay lão ta!

— Chạy đi! — bác sĩ kêu lên. — Chạy mau!

Chúng ta có thể thoát được! Chúng ta sẽ thoát!

Nhưng ngay lúc đó chính Bác-ma-lây đã hiện ra trước mặt mọi người. Hắn vung vẩy thanh gươm và gầm lên:

— Bay đâu, những gia nhân trung thành của ta! Hãy bắt tên bác sĩ ngu xuẩn này cùng tất cả bầy muông thú ngu ngốc của hắn, giam vào

ngục. Ngày mai ta sẽ cho chúng một trận nên thân!

Những tên tay sai hung ác của Bác-ma-lây bổ đến bắt bác sĩ, bắt Cá Sấu và tất cả muông thú tống vào ngục. Bác sĩ chống cự quyết liệt, muông thú cắn xé mong thoát khỏi tay chúng, nhưng chúng đông và khỏe hơn nhiều. Bọn cướp bỏ tất cả những người bị bắt vào ngục. Lão già tóc rối bù khóa cửa ngục lại rồi trao chìa khóa cho Bác-ma-lây. Bác-ma-lây cầm lấy chìa khóa, giấu xuống dưới gối của hắn.

Khỉ Chi-chí nói:

— Chúng ta thật đáng thương! Chúng ta không thể ra khỏi đây được nữa. Tường thì dày, cánh cửa thì bằng sắt. Chúng ta không còn nhìn thấy mặt trời, cỏ cây, hoa lá nữa. Ôi! Chúng ta thật đáng thương!

Lợn kêu ủn ỉn, chó tru lên. Còn Cá Sấu thì khóc, nước mắt đọng thành một vũng lớn trên nền nhà.

CHIẾN CÔNG CỦA VẸT CA-RU-ĐÔ

Nhưng bác sĩ nói với muông thú:

— Các bạn của tôi! Chúng ta không nên nản lòng. Chúng ta phải thoát ra khỏi cái nhà ngục đáng nguyền rủa này. Những con khỉ ốm đang mong đợi chúng ta. Thôi, đừng khóc nữa, để tôi suy nghĩ xem ta sẽ tự cứu mình bằng cách nào.

— Không thể được, bác sĩ yêu quý ạ! — Cá Sấu nói và càng khóc to hơn. — Chúng ta không thoát được. Chúng ta sẽ bị chết! Cửa nhà ngục này làm bằng sắt rất chắc chắn, làm sao chúng ta có thể phá được? Sáng mai, khi

mặt trời mọc, Bác-ma-lây vào ngục, hắn sẽ giết tất cả chúng ta!

Vịt Ki-ca khóc thút thít, khỉ Chi-chí thở dài. Nhưng bác sĩ đứng dậy cười vui vẻ:

— Nhưng rồi tất cả chúng ta sẽ được cứu thoát!

Rồi bác sĩ vẫy vẹt Ca-ru-đô lại gần, nói thầm vào tai vẹt câu gì đó. Bác sĩ nói nhỏ đến mức ngoài vẹt ra, không ai nghe thấy gì cả. Ca-ru-đô nghe xong gật đầu mỉm cười:

— Được lắm!

Và sau đấy, vẹt đến gần song cửa sổ, lách qua song sắt, bay ra đường và đến chỗ Bác-ma-lây ở.

Bác-ma-lây ngủ rất say trên giường. Dưới gối hắn là cái chìa khóa to nhất hắn dùng để mở cánh cửa sắt nhà ngục.

Vẹt nhẹ nhàng đến bên Bác-ma-lây, rút cái chìa khóa dưới gối hắn. Lúc này, nếu tên tướng cướp tỉnh dậy, hắn sẽ giết chết chú chim dũng cảm ngay tức khắc.

Nhưng, may thay, hắn ngủ rất say.

Ca-ru-đô dũng cảm ngậm cái chìa khóa, cố hết sức bay trở lại nhà ngục.

Ôi! Cái chìa khóa nặng ơi là nặng! Ca-ru-đô mấy lần suýt đánh rơi giữa đường. Nhưng, cuối cùng chú cũng bay được tới nhà ngục, lách vào cửa sổ, lao tới chỗ bác sĩ Ai-bô-lít. Bác sĩ mừng rỡ khi nhìn thấy chú vẹt bay về với cái chìa khóa mở cửa nhà ngục.

Ông reo lên:

— Hoan hô! Chúng ta được cứu thoát rồi! Bác-ma-lây còn đang ngủ, chúng ta phải đi ngay!

Bác sĩ lấy chìa khóa mở cửa rồi chạy ra đường. Theo sau ông là tất cả muông thú. Tự do! Tự do! Hoan hô!

Bác sĩ nói:

— Cám ơn Ca-ru-đô dũng cảm! Cháu đã cứu chúng ta thoát chết. Nếu không có cháu, chúng ta chết mất. Cùng chết với chúng ta là những con khỉ bị ốm đáng thương!

— Không! — Ca-ru-đô nói. — Chính bác sĩ đã chỉ cho cháu phải làm gì để thoát khỏi nhà ngục này!

— Nhanh lên, mau đến với bệnh nhân của chúng ta! — bác sĩ nói và nhanh nhẹn chạy về phía khu rừng rậm. Theo sau bác sĩ là tất cả muông thú của ông.

QUA CẦU KHỈ

Khi Bác-ma-lây biết chuyện bác sĩ Ai-bô-lít đã thoát khỏi nhà ngục, hắn vô cùng tức giận. Hắn quắc mắt, giậm chân quát:

— Bây đâu, những gia nhân trung thành của ta! Hãy đuổi theo tên bác sĩ ngay! Bắt nó, dẫn về đây cho ta!

Bọn tay sai chạy vào rừng rậm tìm bác sĩ Ai-bô-lít. Lúc này bác sĩ và muông thú của ông đang len lỏi trên đất châu Phi, đến Đất nước của loài khỉ. Ông đi rất nhanh. Lợn Ủn Ỉn chân ngắn không làm sao theo kịp. Bác sĩ liền bế lợn trên tay. Lợn Ủn Ỉn nặng nên bác sĩ mệt lử.

Ông nói:

— Ôi! Giá được nghỉ một lát! Ước gì đến ngay được Đất nước của loài khỉ!

Chi-chí trèo lên một cây cao và kêu lên:

— Tôi đã nhìn thấy Đất nước của loài khỉ rồi! Rất gần! Chúng ta sắp đến nơi rồi!

Bác sĩ cười vui sướng, chân bước nhanh hơn.

Những con khỉ ốm từ xa nhìn thấy bác sĩ, vui vẻ vỗ tay:

— A! Bác sĩ Ai-bô-lít đang đến với chúng ta. Lát nữa bác sĩ sẽ chữa bệnh cho chúng ta. Ngày mai chúng ta sẽ khỏi bệnh.

Nhưng, lúc này bọn tay chân của Bác-ma-lây cũng từ trong rừng rậm chạy ra, ba chân bốn cẳng đuổi theo bác sĩ.

Chúng hét lên:

— Bắt lấy nó! Bắt lấy! Bắt lấy!

Bác sĩ chạy tưởng đứt hơi. Bỗng trước mặt ông là một con sông. Không thể chạy tiếp được nữa rồi! Sông rộng, không thể bơi qua. Bây giờ bọn tay sai của Bác-ma-lây sẽ bắt được ông! Ôi! Nếu như có một chiếc cầu, bác sĩ sẽ chạy qua chiếc cầu ấy và lập tức đến được Đất

nước của loài khỉ!

Lợn Ủn Ỉn kêu lên:

— Chúng ta thật đáng thương! Chúng ta sang bên kia bằng cách nào bây giờ? Chỉ lát nữa là bọn cướp lại bắt được chúng ta, rồi chúng ta sẽ lại bị giam vào ngục.

Đúng lúc ấy, một con khỉ hô lên:

— Cầu! Cầu! Hãy làm một cái cầu! Nhanh lên! Không được lỡ một phút! Hãy làm cầu! Cầu!

Bác sĩ nhìn chung quanh. Khỉ không có sắt thép, không có đá. Chúng lấy gì để làm cầu?

Nhưng khỉ bắc cầu không phải bằng sắt thép, không phải bằng đá, mà bằng chính những thân thể của chúng. Trên bờ sông có một cây to. Một con khỉ bám vào thân cây ấy, một con khỉ khác bám chặt lấy đuôi con khỉ vừa rồi. Cứ như vậy, con nọ nối với con kia như một dây xích dài vắt giữa hai bờ sông cao.

Bầy khỉ gào lên:

— Đây là cầu cho bác sĩ! Bác sĩ sang đi!

Bác sĩ ôm cú Bum-ba chạy trên đầu, trên lưng, trên thân khỉ. Theo sau

bác sĩ là tất cả muôn thú của ông.

Bầy khỉ giục:

— Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên!

Đi trên cầu bằng thân khỉ thật là khó. Muông thú chỉ sợ trượt chân ngã xuống nước.

Nhưng không, cầu rất vững. Bầy khỉ bám

nhau rất chắc. Bác sĩ và muông thú của ông nhanh chóng sang tới bờ bên kia.

Ngoái lại sau, ông nói:

— Nhanh lên! Chạy nhanh lên! Không chậm được đâu. Kẻ thù đã đuổi kịp chúng ta. Kia kìa, chúng nó cũng qua cầu bằng thân khỉ, chúng nó sắp đến đây rồi, nhanh lên!.. Nhanh lên!

Nhưng gì thế kia? Cái gì đã xảy ra kia? Hãy nhìn xem: ở giữa cầu, một con khỉ buông tay, cầu đứt, bọn tay sai của Bác-ma-lây từ trên cao lộn cổ xuống sông.

Bầy khỉ reo hò:

— Hoan hô! Bác sĩ Ai-bô-lít đã thoát nạn! Bây giờ không kẻ nào đe dọa được bác sĩ nữa. Hoan hô! Kẻ thù không thể bắt được bác sĩ. Bây giờ bác sĩ sẽ chữa cho bệnh nhân của chúng ta. Họ ở ngay đây, họ đang rên rỉ, kêu khóc.

NHỮNG CON THÚ NGU NGỐC

Bác sĩ Ai-bô-lít vội đến với những con khỉ ốm. Chúng nằm trên mặt đất rên rỉ vì đau đớn.

Bác sĩ bắt đầu chữa bệnh cho chúng. Phải cho thuốc từng con: con này thuốc nước, con kia thuốc bột. Phải chườm lạnh lên đầu, dán cao hạt cải lên lưng lên ngực từng con. Khỉ ốm thì nhiều mà bác sĩ chỉ có một.

Một mình với bao nhiêu việc thì không thể làm xuể.

Ki-ca, Cá Sấu, Ca-ru-đô, Chi-chí đem hết sức ra giúp bác sĩ, nhưng chẳng bao lâu chúng

cũng mệt lử. Bác sĩ cần phải có những người giúp việc khác.

Ông đến sa mạc tìm gặp sư tử.

Ông bảo sư tử:

— Hãy làm ơn giúp tôi một tay để chữa bệnh cho khỉ.

Sư tử làm ra vẻ quan trọng. Nó nhìn bác sĩ với con mắt hăm dọa:

— Thế ngươi có biết ta là ai không? Ta là sư tử, là chúa muôn loài! Thế mà ngươi lại dám cả gan yêu cầu ta đi chữa bệnh cho những con khỉ chết tiệt nào đây!

Bác sĩ bèn đi tìm tê giác.

Ông nói:

— Các bác tê giác ơi! Hãy giúp tôi chữa bệnh

cho khỉ. Chúng đông lắm mà tôi chỉ có một mình. Công việc này một mình tôi làm không xuể.

Nhưng tê giác cười khẩy:

— Chúng ta lại phải giúp đỡ ngươi ư? Này! Hãy cám ơn vì bọn ta tha không húc cho vài cái đấy.

Bác sĩ rất giận lũ tê giác độc ác. Ông chạy sang khu rừng bên cạnh. Đấy là giang sơn của hổ vằn.

— Hổ vằn ơi! Hãy giúp tôi chữa bệnh cho khỉ!

Hổ vằn gầm gừ:

—Muốn sống thì xéo đi!

Bác sĩ ra về, trong lòng buồn nản.

Nhưng ngay sau đó, những con thú độc ác ấy bị trừng trị đích đáng.

Khi sư tử về nhà, sư tử cái bảo chồng:

—Này, nhà ạ! Thằng nhỏ ốm đấy. Nó khóc lóc, rên rỉ cả ngày. Thật đáng tiếc, ở châu Phi không có bác sĩ Ai-bô-lít nổi tiếng. Ông ấy chữa bệnh rất giỏi. Chẳng thế mà ai cũng yêu mến ông ấy. Ước gì được ông ấy chữa bệnh cho con mình!

Sư tử nói:

—Ồ! Bác sĩ Ai-bô-lít đang ở đây. Ở đằng rừng cọ kia kìa, bên Đất nước của loài khỉ ấy! Tôi vừa mới nói chuyện với ông ta!

Sư tử cái reo lên:

—May quá! Nhà hãy chạy đi mời bác sĩ đến chữa cho con chúng ta đi!

Sư tử trả lời:

—Không, tôi không đến chỗ ông ta đâu. Bác sĩ không chữa cho con mình đâu, vì tôi vừa làm ông ấy giận.

—À, ra nhà đã làm phật lòng bác sĩ Ai-bô-lít! Bây giờ thì làm thế nào hả? Thế nhà có biết bác sĩ Ai-bô-lít là thầy thuốc giỏi nhất, tốt nhất không? Ông ấy biết tiếng nói các loài thú. Ông ấy chữa được bệnh cho hổ, cá sấu, thỏ rừng, khỉ, ếch. Ừ, ông ấy chữa bệnh cho cả ếch nữa vì ông ấy rất tốt. Con người như thế

mà nhà lại dám xúc phạm à! Nhà xúc phạm người ta đúng vào lúc chính con trai nhà bị ốm! Nào, nhà định làm gì bây giờ?

Sư tử cuống lên, không biết nói thế nào.

Sư tử cái lại quát:

— Nhà hãy đến ngay chỗ bác sĩ Ai-bô-lít, lựa lời mà xin lỗi! Ông ấy bảo gì thì làm nấy, rồi tìm cách cầu khẩn van xin ông ấy đến chữa cho con mình!

Sư tử chẳng biết làm thế nào, đành đến gặp bác sĩ Ai-bô-lít.

Sư tử nói với bác sĩ:

— Xin kính chào bác sĩ. Tôi đến để xin lỗi bác sĩ vì hành vi thô lỗ của tôi. Tôi xin sẵn sàng giúp việc bác sĩ... Tôi bằng lòng giúp bác sĩ cho khỉ uống thuốc và chườm lạnh.

Thế là sư tử ở lại giúp bác sĩ Ai-bô-lít. Suốt ba ngày ba đêm liền, sư tử chăm sóc những con khỉ bị bệnh. Cuối cùng, nó đến gần bác sĩ Ai-bô-lít, rụt rè nói:

— Thưa bác sĩ, tôi có một đứa con trai đang bị ốm. Tôi rất yêu nó... Xin bác sĩ hãy rủ lòng thương mà chữa cho cháu!

Bác sĩ nói:

— Được! Được! Ngay hôm nay ta sẽ đến chữa cho con trai anh.

Thế rồi bác sĩ đến hang sư tử, cho con trai của sư tử uống thứ thuốc gì đó. Một giờ sau sư tử con đã khỏi bệnh.

Sư tử rất sung sướng. Nó thấy ngượng vì lúc trước đã làm phật lòng ông bác sĩ tốt bụng.

Sau đó thì con của tê giác và hổ cũng bị ốm. Bác sĩ cũng chữa cho chúng khỏi bệnh ngay. Hổ và tê giác đều nói:

— Chúng tôi thật ấy làm xấu hổ vì đã làm phật lòng bác sĩ!

— Không sao, không sao! — bác sĩ nói. — Lần sau nên thông minh hơn. Còn bây giờ hãy đến đây giúp tôi chữa bệnh cho khỉ.

TẶNG PHẨM

Muông thú cố gắng giúp đỡ bác sĩ. Chẳng bao lâu bầy khỉ ốm đã khỏi bệnh.

Chúng nói:

— Cảm ơn bác sĩ, bác sĩ đã cứu chúng ta thoát khỏi bệnh tật hiểm nghèo. Chúng ta phải tặng bác sĩ một món quà thật đặc biệt. Chúng ta sẽ tặng bác sĩ một con thú mà chưa ai nhìn thấy ở đâu cả, không một rạp xiếc hoặc vườn thú nào có cả.

Một con khỉ nêu ý kiến:

— Chúng ta sẽ tặng bác sĩ lạc đà!

Chi-chí gạt đi:

— Không! Bác sĩ không cần lạc đà! Bác

sĩ đã thấy lạc đà rồi. Mọi người cũng thấy lạc đà rồi. Trong các vườn bách thú và trên đường phố đều có thể thấy lạc đà.

Một con khỉ khác nói:

— Thế thì đà điểu! Chúng ta sẽ tặng bác sĩ đà điểu!

Chi-chí lắc đầu:

— Không! Đà điểu bác sĩ cũng thấy rồi!

Con khỉ thứ ba hỏi:

— Thế bác sĩ đã thấy con Kéo Đẩy chưa?

Chi-chí trả lời:

— Chưa! Con Kéo Đẩy thì chưa bao giờ bác sĩ được thấy. Mà cũng chưa có người nào được thấy nó cả.

Bầy khỉ reo lên:

— Hay lắm, thế là chúng ta đã tìm được quà tặng bác sĩ: chúng ta sẽ tặng bác sĩ con Kéo Đẩy!

CON KÉO ĐẨY

Mọi người chưa bao giờ nhìn thấy con Kéo Đẩy vì chúng rất sợ người. Thấy người là chúng lao vào bụi rậm ngay!

Bạn có thể bắt được những loài thú khác khi chúng ngủ và nhắm mắt lại. Bạn có thể đến gần chúng từ phía sau và tóm được đuôi chúng. Nhưng bạn không thể đến gần con Kéo Đẩy từ phía sau được vì phía sau con Kéo Đẩy cũng có một cái đầu như phía trước.

Vâng, đúng là nó có hai cái đầu: một ở phía trước, một ở phía sau. Khi nó muốn ngủ, thì trước tiên nó ngủ một đầu, sau đó ngủ đầu kia.

Không bao giờ nó ngủ cả hai đầu. Một đầu ngủ, đầu kia nhìn mọi phía để không cho người đi săn lén lại gần. Điều đó giải thích vì sao không một người thợ săn nào có thể bắt được con Kéo Đẩy, vì sao không có một rạp xiếc nào, một vườn thú nào có được loài động vật này.

Bầy khỉ quyết định bắt một con Kéo Đẩy tặng bác sĩ Ai-bô-lít.

Chúng vào khu rừng rậm nhất, tìm đến nơi ẩn náu của con Kéo Đẩy.

Con Kéo Đẩy nhìn thấy bầy khỉ,

liền vùng chạy. Nhưng khỉ đã vây quanh nó, nắm lấy sừng và bảo:

— Kéo Đẩy thân mến! Chả lẽ bạn lại không muốn đi với bác sĩ Ai-bô-lít đến một nơi thật xa sống với các muông thú trong nhà ông ư? Ở đây, bạn sẽ cảm thấy thích thú: no nê, vui vẻ.

Con Kéo Đẩy lắc cả hai đầu và trả lời bằng cả hai mồm:

— Không!

Bầy khỉ lại nói:

— Bác sĩ rất tốt. Bác sĩ sẽ nuôi bạn bằng bánh mật ong. Nếu bạn ốm, bác sĩ sẽ chữa cho bạn khỏi mọi bệnh.

Con Kéo Đẩy dứt khoát nói:

— Cũng thế thôi! Tôi chỉ muốn ở đây.

Ba ngày liền, bầy khỉ thuyết phục con Kéo Đẩy. Cuối cùng, con Kéo Đẩy bảo:

— Các bạn hãy dẫn tôi đến chỗ ông bác sĩ mà các bạn hết lời ca ngợi ấy. Tôi muốn xem mặt ông ta một chút.

Bầy khỉ đưa con Kéo Đẩy về căn nhà nhỏ dành cho bác sĩ Ai-bô-lít. Chúng gõ cửa.

Vịt Ki-ca nói vọng ra:

— Xin mời vào!

Chi-chí hãnh diện dẫn con thú hai đầu vào nhà.

— Cái gì thế này? — bác sĩ hỏi với vẻ đầy ngạc nhiên.

Chưa khi nào ông nhìn thấy điều kỳ diệu ấy.

— Đây là con Kéo Đẩy. Bạn ấy muốn làm quen với bác sĩ. Kéo Đẩy là loài thú hiếm nhất trong rừng châu Phi chúng cháu. Bác sĩ hãy đưa Kéo Đẩy xuống tàu, để bạn ấy cùng sống

ở nhà bác sĩ. — Chi-chí trả lời.

— Nhưng liệu bạn ấy có muốn đi với bác không? — bác sĩ nói.

Kéo Đẩy nói ngay:

—Tôi sẵn sàng đi với bác sĩ. Tôi biết bác sĩ là người tốt: đôi mắt bác sĩ rất hiền. Muông thú yêu bác sĩ như vậy, chắc bác sĩ cũng rất yêu muông thú. Nhưng bác sĩ hãy hứa với tôi, nếu ở nhà bác sĩ tôi thấy buồn thì bác sĩ hãy cho tôi trở về châu Phi.

Bác sĩ trả lời:

—Tất nhiên, tôi sẽ cho về. Nhưng ở với tôi, chú sẽ rất thích, chưa chắc chú đã muốn về.

Chi-chí hưởng ứng:

—Đúng thế! Đúng thế! Đấy là sự thật! Bác sĩ của chúng ta vui vẻ như vậy, dũng cảm như vậy đấy. Ở nhà bác sĩ, chúng ta được sống tự do. Bên hàng xóm, cách vài bước chân lại có Ta-nhi-a và Va-nhi-a. Rồi bạn sẽ thấy họ yêu quý bạn vô cùng, họ sẽ là những người bạn gần gũi nhất của bạn đấy.

—Nếu vậy tôi bằng lòng đi!—con Kéo Đẩy vui vẻ nói và cúi chào bác sĩ hết đầu này lại đến đầu kia thật lâu.

BẦY KHỈ CHIA TAY VỚI BÁC SĨ

Thế rồi bầy khỉ mời bác sĩ đến dự tiệc. Chúng làm một bữa tiệc đặc biệt thết ông trước lúc chia tay: nào táo, mật ong, chuối, chà là, mơ, nào cam, dứa hồ đào, nho khô!

Bầy khỉ hô to:

—Bác sĩ Ai-bô-lít muôn năm! Bác sĩ là người tốt nhất trên trái đất này!

Sau đó bầy khỉ chạy vào rừng. Chúng vần về một tảng đá lớn rất nặng.

Chúng tuyên bố:

—Tảng đá này sẽ đặt ở nơi bác sĩ Ai-bô-lít

đã chữa bệnh cho chúng ta. Đó là đài kỷ niệm bác sĩ đôn hậu.

Bác sĩ ngả mũ, chào tất cả bầy khỉ và nói:

—Xin tạm biệt các bạn yêu quý! Xin cám ơn tấm lòng ưu ái của các bạn. Tôi sẽ lại đến thăm các bạn trong một ngày gần đây. Từ nay đến khi đó, Cá Sấu, vẹt Ca-ru-đô và khỉ Chi-chí sẽ ở lại với các bạn. Các bạn ấy sinh ra ở châu Phi thì hãy ở lại châu Phi với anh chị em ruột thịt của mình. Xin tạm biệt!

Cá Sấu, Ca-ru-đô và Chi-chí cùng kêu lên:

—Không, không đâu! Chúng cháu yêu quý anh chị em của chúng cháu, nhưng chúng cháu không muốn xa bác sĩ!

Bác sĩ nói:

—Bác cũng rất buồn khi vắng các cháu. Nhưng các cháu cũng sẽ không ở đây mãi mãi. Độ ba bốn tháng nữa, bác lại sang đây và đón các cháu về. Lúc ấy chúng ta lại sống và làm việc với nhau.

Các con thú bằng lòng:

—Vâng, nếu vậy thì chúng cháu ở lại. Nhưng bác sĩ nhớ sang sớm với chúng cháu.

Bác sĩ thân ái chia tay tất cả rồi nhanh nhẹn

bước ra đường. Bầy khỉ đi theo tiễn đưa bác sĩ. Con khỉ nào cũng muốn được bắt tay bác sĩ Ai-bô-lít. Bầy khỉ thì đông. Chúng bắt tay bác sĩ đến tận chiều, khiến bác sĩ đau cả tay.

Buổi chiều hôm ấy lại có chuyện chẳng lành.

Bác sĩ vừa qua sông thì ông lại rơi vào sào huyệt của tên tướng cướp Bác-ma-lây độc ác.

Cú Bum-ba thì thầm:

—Xuyt! Nói khẽ chứ! Đừng để chúng nó bắt được chúng ta một lần nữa.

TAI HỌA MỚI VÀ NHỮNG NIỀM VUI MỚI

Cú Bum-ba chưa nói hết câu thì bọn tay chân của Bác-ma-lây từ trong các lùm cây um tùm đã lao tới ông bác sĩ tốt bụng. Chúng đã đợi ông từ lâu. Chúng gào lên:

—A! Cuối cùng chúng ta cũng bắt được ngươi! Bây giờ có chạy đằng trời!

Làm gì đây? Chạy đâu cho thoát nanh vuốt của kẻ thù độc ác?

Nhưng bác sĩ không hề lúng túng. Nhanh như chớp, ông nhảy lên lưng con Kéo Đẩy, và con này phi nước đại chẳng khác gì một con ngựa nhanh nhất. Bọn tay chân của Bác-ma-lây đuổi

theo ông. Nhưng con Kéo Đẩy có hai đầu: một đầu cắn kẻ nào tiến đánh ở phía sau, còn đầu kia dùng đôi sừng nhọn húc kẻ thù, quăng vào bụi rậm lắm gai.

Tất nhiên, một mình con Kéo Đẩy không thể đương đầu nổi với tất cả bọn cướp hung ác. Nhưng những bè bạn trung thành của bác sĩ đã kịp thời đến giúp ông. Cá Sấu bỗng từ đâu chạy đến cắn vào chân bọn cướp. Chó con Gâu Gâu lao tới, hung dữ xô ngã bọn cướp, cắn vào yết hầu chúng đến ngập chân răng. Từ trên cao, thoăn thoắt chuyền theo các cành cây, khỉ

Chi-chí nhặt những quả hồ đào lớn ném tới tấp vào bọn cướp.

Bọn cướp ngã lăn, kêu la vì đau, cuối cùng chúng phải rút lui, nhục nhã chạy vào rừng rậm.

Bác sĩ và muông thú reo vui.

Lợn Ủn Ỉn nói:

— Thôi, bây giờ chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút. Ta ngả mình trên thảm cỏ này. Cháu mệt quá, buồn ngủ quá!

Bác sĩ động viên:

— Không nghỉ được đâu các cháu ạ! Chúng ta phải nhanh chân hơn, nếu chậm thì không thoát được bọn cướp đâu.

Thế là họ lại cố hết sức chạy lên phía trước. Một lúc sau, con Kéo Đẩy đã đưa bác sĩ tới bờ biển. Gần đấy, cạnh một gờ đá cao trong vịnh, mọi người nhìn thấy một con tàu vừa to vừa đẹp. Đó là tàu của Bác-ma-lây.

Bác sĩ reo lên:

— Chúng ta thoát rồi!

Trên tàu, không một bóng người. Bác sĩ và muông thú của ông nhanh chóng xuống tàu, căng buồm lên. Ai cũng muốn ra khơi ngay. Nhưng con tàu vừa rời bến thì bỗng nhiên tên

tướng cướp Bác-ma-lây từ trong rừng chạy ra.

— Dừng lại! Dừng lại! Liệu hồn đấy! Ngươi mang con tàu của ta đi đâu? Hãy quay lại ngay tức khắc? — hắn hét lên.

— Không đời nào! — bác sĩ quát lại tên tướng cướp. — Ngươi là kẻ tàn nhẫn và độc ác. Ngươi đánh đập muông thú của ta, ngươi ném ta vào ngục, ngươi định giết ta. Ngươi là kẻ thù của ta. Ta căm thù ngươi! Ta lấy chiếc tàu của ngươi để ngươi không hoành hành trên biển được nữa, ngươi không thể cướp bóc những chiếc tàu lương thiện qua lại vùng này được nữa.

Bác-ma-lây giận dữ điên cuồng: hắn chạy dọc bờ biển, chửi rủa, giơ nắm đấm lên dọa, cầm đá ném theo tàu. Nhưng bác sĩ Ai-bô-lít chỉ nhìn hắn, cười khinh bỉ. Ông lái con tàu của Bác-ma-lây về đất nước mình. Chỉ sau mấy ngày ông đã tới bờ biển quê hương.

17

CON KÉO ĐẨY VÀ VÁC-VA-RA

Con Gấu Gấu, Bum-ba, Ki-ca và Ủn Ỉn rất sung sướng được trở về nhà. Chúng nhìn thấy Ta-nhi-a và Va-nhi-a trên bờ đang nhảy lên vì vui mừng. Đứng cạnh hai em bé là bác thủy thủ Rô-bin-xơn.

Từ trên boong tàu, bác sĩ Ai-bô-lít nói to:

—Chào bác thủy thủ Rô-bin-xơn!

—Chào bác sĩ! Chào bác sĩ! — bác thủy thủ Rô-bin-xơn trả lời. — Thế nào, chuyến đi của bác sĩ thuận buồm xuôi gió chứ? Bác kịp chữa khỏi bệnh cho tất cả bầy khỉ chứ? Thế tàu của tôi đâu rồi?

Bác sĩ nói:

—Ái dà! Tàu của bác hỏng rồi. Nó va vào mỏm đá ở gần bờ biển châu Phi. Nhưng tôi đem về cho bác con tàu này, tốt hơn tàu của bác đấy!

Rô-bin-xơn nói:

—Cám ơn bác! Nhìn thoáng qua tôi cũng biết con tàu này tốt lắm. Tốt hơn cả con tàu trước của tôi, trông vừa to vừa đẹp.

Bác sĩ chia tay với bác Rô-bin-xơn, rồi cưỡi con Kéo Đẩy về nhà. Trên các đường phố, muông thú chạy ra đón bác sĩ. Ngỗng, mèo, gà tây, chó, lợn con, bò, ngựa cùng hô to:

—Ma-la-cú-cha! Ma-la-cú-cha!

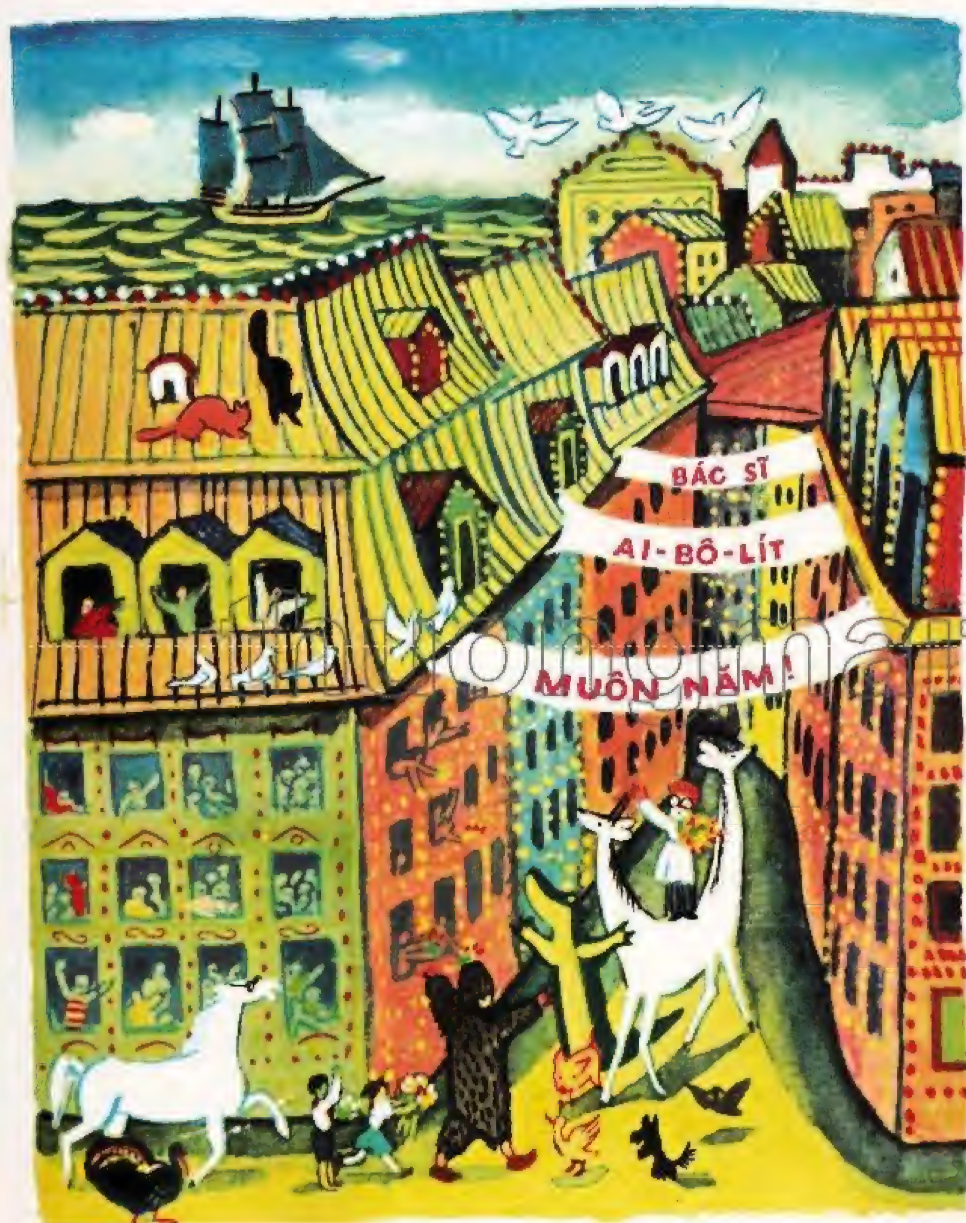
Ngôn ngữ muông thú có nghĩa là:

«Bác sĩ Ai-bô-lít muôn năm!»

Chim trong thành phố bay lượn trên đầu bác sĩ và hát cho ông nghe những bài ca vui tươi.

Bác sĩ phấn khởi trở về nhà.

Trong căn phòng bác sĩ ở vẫn như xưa: nhím, thỏ rừng, sóc chạy tung tăng. Thoạt nhìn thấy con Kéo Đẩy, chúng hơi sợ. Nhưng chỉ một lúc sau, chúng làm quen với con Kéo Đẩy và bắt đầu mến chú ta.

Va-nhi-a và Ta-nhi-a thì còn phải nói. Vừa nhìn thấy con Kéo Đẩy là hai em hét lên vui sướng, vỗ tay reo hò. Va-nhi-a ôm một cổ, Ta-nhi-a ôm một cổ. Các em vuốt ve con Kéo Đẩy hàng giờ không biết chán. Sau đó, tay nắm tay, các em nhảy điệu «tơ-ken-la», điệu múa tươi vui của muôn loài mà cô khỉ Chi-chí đã dạy các em lúc trước.

Bác sĩ Ai-bô-lít nói:

— Đây nhé, bác đã giữ lời hứa đem từ châu Phi về cho các cháu một món quà kỳ diệu. Món quà này chưa ai tặng trẻ em bao giờ. Bác rất vui vì con Kéo Đẩy đã làm vừa lòng các cháu.

Những ngày đầu, con Kéo Đẩy không dám gần người. Suốt ngày, nó giấu mình trên gác xép hoặc trốn trong tầng hầm. Sau quen dần, nó đi ra vườn, thậm chí nó còn cảm thấy thích thú khi mọi người chạy theo nó, nhìn ngắm nó và âu yếm gọi nó là Kỳ quan của thiên nhiên.

Chưa đầy một tháng, nó đã dám dạo chơi khắp các phố cùng với Va-nhi-a và Ta-nhi-a. Bây giờ nó đã trở thành người bạn thân thiết không lúc nào rời của hai em bé. Các bạn nhỏ chạy đến bên con Kéo Đẩy, ngỏ ý muốn được

ngồi lên lưng nó để đi chơi. Nó không từ chối một ai. Nó quỳ ngay xuống cho các bạn nhảy lên lưng. Thế là nó đưa các bạn đi khắp thành phố, đến tận bờ biển, vui vẻ lúc lắc hai cái đầu.

Ta-nhi-a và Va-nhi-a lấy những dải lụa rất đẹp tết vào cái bờm dài của con Kéo Đẩy. Các em còn đeo vào mỗi cổ của nó một cái chuông

nhỏ bằng bạc. Chuông kêu rất vui tai. Khi con Kéo Đẩy dạo trên đường phố, từ xa đã vang lên tiếng: reng reng, reng reng, reng reng! Nghe thấy tiếng chuông, mọi người đều đổ xô ra đường để lại được nhìn thấy con thú kỳ diệu.

Mụ Vác-va-ra độc ác cũng muốn cưỡi lên lưng con Kéo Đẩy. Mụ trèo lên lưng nó, tay cầm cán ô đánh, miệng quát:

—Chạy nhanh lên, con lừa hai đầu này!

Con Kéo Đẩy tức lắm. Nó phi lên một ngọn núi cao và hất mụ Vác-va-ra xuống biển.

Mụ ta kêu:

—Cứu tôi với! Cứu tôi với!

Nhưng không ai muốn cứu mụ ta cả. Vác-va-ra chấp chới trên mặt nước.

Mụ kêu:

—Con Gâu Gâu! Con Gâu Gâu! Con Gâu Gâu thân yêu ơi! Hãy giúp tôi, đưa tôi vào bờ!

Nhưng con Gâu Gâu trả lời:

—Gừ gừ!

Ngôn ngữ muông thú có nghĩa là:

«Tôi không muốn cứu bà vì bà là một con người độc ác và ghê tởm!»

Bác thủy thủ già Rô-bin-xơn lái con tàu của

mình đi qua. Bác ném xuống cho mụ một đoạn dây, rồi kéo mụ ta lên khỏi mặt nước. Đúng lúc đó bác sĩ Ai-bô-lít cùng các muông thú của ông dạo chơi trên bờ biển. Ông nói với bác thủy thủ Rô-bin-xơn:

— Nhờ bác hãy đưa cô ta đến một nơi nào rõ xa! Tôi không muốn cô ấy ở nhà để rồi hành hạ đánh đập những con thú yêu quý của tôi!

Thế là bác thủy thủ Rô-bin-xơn đưa mụ ta đến một nơi xa lắc xa lơ: một hòn đảo hoang giữa biển khơi. Ở đây, mụ Vác-va-ra chẳng xúc phạm được ai.

Bác sĩ Ai-bô-lít sống hạnh phúc trong căn nhà nhỏ của mình. Từ sáng đến tối ông chữa bệnh cho chim muông từ khắp mọi nơi trên trái đất này tìm đến nhà ông.

Thấm thoắt đã được ba năm. Ai nấy đều hạnh phúc.

PHẦN THỨ HAI

CHÚ BÉ PEN-TA VÀ BỌN CƯỚP BIỂN

CÁI HANG

Bác sĩ Ai-bô-lít thích đi dạo.

Hằng ngày vào buổi chiều, sau giờ làm việc, ông thường cầm ô đi vào rừng hoặc ra cánh đồng cùng với muông thú.

Con Kéo Đẩy đi bên cạnh ông. Phía trước là vịt Ki-ca, đằng sau là chó con Gâu Gâu và lợn Ủn Ỉn. Cú già Bum-ba ngồi trên vai bác sĩ.

Họ thường đi chơi rất xa. Đến lúc bác sĩ Ai-bô-lít mỏi, ông bèn cưỡi con Kéo Đẩy, nó vui vẻ đưa ông đi rất nhanh qua các ngọn núi và các đồng cỏ.

Một hôm, bác sĩ và muông thú dạo chơi trên bờ biển, bỗng họ nhìn thấy một cái hang. Họ

muốn vào, nhưng cửa hang đã khóa chặt. Một cái khóa to móc vào then cửa.

Chó con Gâu Gâu bảo:

— Các bạn nghĩ xem, trong hang có gì?

— Có lẽ trong hang có bánh mật ong, — con Kéo Đẩy trả lời vậy, vì trên đời này nó thích nhất bánh mật ong.

— Không! Trong hang có đường phèn và hồ đào. — Ki-ca nói.

— Chả phải! Trong hang có táo, quả sồi, củ cải đỏ, cà rốt... — lợn Ủn Ỉn nói.

Bác sĩ bảo:

— Bây giờ phải đi tìm chìa khóa. Các cháu hãy đi tìm xem chìa khóa ở đâu.

Muông thú chạy tản đi khắp các ngả để tìm chìa khóa. Chúng lật từng hòn đá, bới từng bụi cây, nhưng chẳng thấy chìa khóa ở đâu cả.

Một lúc sau, chúng lại tụ tập trước cửa hang khóa chặt, nhìn qua khe cửa. Nhưng trong hang rất tối, chẳng thấy gì. Bỗng cú Bum-ba nói:

— Im lặng! Im lặng! Tôi cảm thấy trong hang hình như có người hay muông thú thì phải!

Tất cả đều lắng nghe, nhưng chẳng nghe thấy gì.

— Có lẽ cháu nhầm rồi, bác chẳng nghe thấy gì cả! — bác sĩ Ai-bô-lít bảo cú.

Cú đáp:

— Đâu có! Có thể là bác không nghe thấy gì thật. Tai bác và tai các bạn không thính bằng tai cháu đâu mà.

Muông thú đều nói:

— Đúng thế, chúng tôi không nghe thấy gì cả.

Bum-ba trả lời:

—Còn tôi thì nghe thấy thật đấy!

—Thế cháu nghe thấy gì?—bác sĩ Ai-bô-lít hỏi.

—Cháu nghe hình như có người đút tay vào túi!

—Thật là kỳ diệu! Bác không ngờ cháu có đôi tai tuyệt vời như vậy. Bây giờ cháu hãy lắng nghe một lần nữa rồi nói cho bác biết cháu nghe thấy gì.—bác sĩ nói.

—Cháu nghe thấy nước mắt của người này đang chảy xuống má!

—Nước mắt à? Phải chăng sau cánh cửa kia có một người nào đó đang khóc! Cần phải giúp đỡ người ấy. Chắc là người ấy có một nỗi đau khổ to lớn. Bác chẳng vui gì khi có người đang khóc. Hãy lấy cho bác cái rìu. Bác phải phá cái cửa này,—bác sĩ kêu lên.

CHÚ BÉ PEN-TA

Con Kéo Đẩy chạy về nhà, đem đến cho bác sĩ một cái rìu sắc. Bác sĩ vung tay lên, dùng hết sức giáng thật mạnh vào cánh cửa đang khóa. Rắc! Rắc! Cánh cửa vỡ ra. Bác sĩ bước vào trong hang.

Hang tối tăm, lạnh lẽo và ẩm ướt. Trong hang xông lên một thứ mùi khó chịu, hôi thối.

Bác sĩ đánh diêm. Ôi! Ở đây thật là không ấm cúng và bẩn thỉu! Không có bàn, không có ghế dài, không có ghế đẩu! Trên nền hang có một đống rơm mục. Một chú bé ngồi trên đống rơm mục ấy, đang khóc.

Thoạt nhìn thấy bác sĩ và muông thú của ông, chú bé sợ hãi khóc to hơn. Nhưng lát sau, chú nhận thấy bác sĩ có bộ mặt hiền từ, liền thôi khóc. Chú bé hỏi:

—Có lẽ bác không phải là cướp biển?

Bác sĩ trả lời và cười:

—Không, không, bác không phải là cướp biển! Bác là bác sĩ Ai-bô-lít, chứ không phải cướp biển. Lẽ nào bác lại giống cướp biển?

Chú bé nói:

—Không! Dù bác có cầm rìu, cháu cũng không sợ. Xin chào bác! Cháu tên là Pen-ta.

Bác có biết cha cháu bây giờ ở đâu không ạ?

Bác sĩ trả lời:

— Bác khong biết. Thế cha cháu đi đâu? Hãy nói cho bác biết cha cháu là ai?

Pen-ta kể:

— Cha cháu là một người đánh cá. Hôm qua, cháu theo cha cháu ra biển. Hai cha con ngồi trên một chiếc thuyền đánh cá nhỏ. Bỗng nhiên, bọn cướp biển ở đâu xông đến bắt hai cha con cháu. Chúng muốn cha cháu cũng thành cướp biển để đi ăn cướp với chúng, để chiếm đoạt và làm đắm các tàu biển. Nhưng cha cháu không muốn làm cướp biển. Ông nói: «Tôi là một người đánh cá lương thiện. Tôi không muốn đi ăn cướp!» Lúc ấy bọn cướp biển tức điên lên. Chúng túm lấy cha cháu và mang đi đâu không rõ. Còn cháu thì bị nhốt vào cái hang này. Từ lúc ấy đến giờ, cháu không biết cha cháu ra sao. Bây giờ cha cháu ở đâu, bọn cướp có làm gì cha cháu không? Có khi cha cháu bị chúng nó vứt xuống biển, bị chết đuối rồi cũng nên!

Chú bé lại khóc.

Bác sĩ nói:

— Đừng khóc nữa! Nước mắt thì làm được

gì? Tốt hơn hết là phải nghĩ xem làm cách nào cứu cha cháu thoát khỏi tay bọn cướp. Cháu nói cho bác nghe, cha cháu hình dáng thế nào?

— Cha cháu tóc hung hung đỏ, râu cũng thế nhưng rất dài.

Bác sĩ Ai-bô-lít gọi vịt Ki-ca đến bên mình và nói nhỏ vào tai Ki-ca:

— Chá-ri-bá-ri, chá-va-cham!

Vịt trả lời:

— Chú-ca-chúc!

Nghe bác sĩ và vịt nói với nhau, chú bé bảo:

— Bác sĩ nói nghe buồn cười quá, cháu chả hiểu gì cả.

— Bác nói chuyện với muông thú bằng tiếng nói của chúng. Bác biết tiếng muông thú, — bác sĩ Ai-bô-lít trả lời.

— Thế bác nói gì với con vịt của bác?

— Bác bảo nó đi gọi cá heo đến.

ĐÀN CÁ HEO

Vịt chạy ra bờ biển gọi to:

— Cá heo! Cá heo! Hãy bơi lại đây. Bác sĩ Ai-bô-lít gọi đấy.

Đàn cá heo nghe tiếng gọi, phút chốc đã bơi tới gần bờ.

Chúng nói to:

— Xin kính chào bác sĩ! Bác sĩ cần chúng cháu giúp việc gì?

Bác sĩ bảo:

— Mới có tai họa xảy ra. Sáng hôm qua, bọn cướp biển bắt một người đánh cá. Chúng đánh

ông ta và có thể đã ném ông ta xuống biển. Bác lo ông ta đã bị chết đuối. Các cháu hãy tìm khắp biển xem có thấy ông ta ở vực biển không.

Cá heo hỏi:

— Hình dáng ông ta thế nào?

— Tóc hung hung đỏ, — bác sĩ trả lời. — Tóc ông ấy hung hung đỏ, râu cũng hung hung đỏ và rất dài. Các cháu cố tìm ông ấy nhé!

Cá heo nói:

— Vâng! Chúng cháu rất vui mừng được giúp đỡ bác sĩ kính yêu. Chúng cháu sẽ tìm khắp biển cả, hỏi thăm tất cả bầy tôm, cá. Nếu ông ấy bị chết đuối, chúng cháu sẽ tìm thấy. Ngày mai sẽ báo tin cho bác.

Đàn cá heo bơi ra biển, chia nhau đi tìm bác đánh cá. Chúng sục sạo ngang dọc khắp nơi,

lặn xuống tận đáy biển, ngó vào từng hốc đá, hỏi thăm tất cả các loài tôm, cá, nhưng chẳng thấy tung tích người chết đuối ở đâu cả.

Sáng hôm sau, chúng bơi vào gần bờ, nói với bác sĩ Ai-bô-lít:

— Chúng cháu tìm không ra người đánh cá. Chúng cháu tìm suốt đêm, nhưng ở vực biển không thấy người ấy.

Chú bé nghe thấy cá heo nói vậy thì mừng ra mặt.

Chú reo lên, nhảy lên và vỗ tay:

— Như thế là cha cháu còn sống! Còn sống! Còn sống!

Bác sĩ bảo:

— Đúng, còn sống! Chúng ta nhất định sẽ tìm thấy cha cháu.

— Ông đặt chú bé lên lưng con Kéo Đẩy và đi dọc theo bờ biển cát trắng, đi mãi, đi mãi.

NHỮNG CON ĐẠI BÀNG

Nhưng Pen-ta vẫn buồn bã. Được ngồi trên lưng con Kéo Đẩy, chú cũng không vui. Pen-ta hỏi bác sĩ:

— Bác định tìm cha cháu bằng cách nào?

— Bác sẽ nhờ chim đại bàng, — bác sĩ nói. — Chim đại bàng có đôi mắt tinh tường, nhìn được rất xa. Khi chúng bay dưới những đám mây đen, chúng cũng có thể nhìn thấy từng con sâu bò trên mặt đất. Bác sẽ nhờ chúng xem xét khắp mặt đất, rừng núi, đồng ruộng, thành phố, làng quê. Chúng sẽ đến khắp mọi nơi để tìm cha cháu.

Chú bé Pen-ta nói:

—Ôi! Bác sĩ giỏi thật! Điều bác sĩ nghĩ ra thật là kỳ diệu. Bác hãy cho gọi đại bàng ngay đi!

Bác sĩ gọi đại bàng. Chúng bay tới bên ông:

—Xin kính chào bác sĩ! Bác sĩ cần gì ạ?

Bác sĩ nói với đại bàng:

—Các cháu hãy bay khắp mọi nơi, tìm cho bác người đánh cá tóc hung. Ông ta có bộ râu dài cùng màu hung như tóc.

Đại bàng nói:

—Vâng ạ! Vì bác sĩ yêu quý, chúng cháu sẽ làm mọi việc có thể làm được! Chúng cháu sẽ bay thật cao, nhìn khắp mặt đất, rừng cây, đồng ruộng, núi non, thành phố, làng mạc. Chúng cháu sẽ cố gắng tìm ra người đánh cá của bác.

Đại bàng bay đi khắp nơi. Chúng bay trên những cánh rừng, đồng ruộng, núi non. Con đại bàng nào cũng nhìn thật kỹ xem có thấy người đánh cá tóc hung và có bộ râu dài hung hung ở đâu không.

Hôm sau, đại bàng bay về nói với bác sĩ:

—Chúng cháu đã xem xét khắp mặt đất, nhưng chẳng tìm thấy người đánh cá. Bác sĩ ạ, nếu chúng cháu không thấy tức là ông ta không có trên mặt đất đâu!

CON GÂU GÂU TÌM BÁC ĐÁNH CÁ

— Chúng ta làm gì bây giờ? Phải tìm cho ra bác đánh cá: Pen-ta chỉ khóc, không ăn uống gì. Mất cha, cậu ấy rất buồn, — vịt Ki-ca hỏi.

— Nhưng tìm cha của Pen-ta bằng cách nào bây giờ? Đại bàng đã không tìm ra thì chẳng ai tìm được cả, — con Kéo Đẩy nói.

— Không phải thế đâu! Đại bàng đúng là rất thông minh, đôi mắt của đại bàng rất tinh tường. Nhưng tìm người, giỏi nhất chỉ có chó. Nếu các bạn cần tìm người, hãy bảo chó, nhất định sẽ tìm thấy, — con Gâu Gâu cãi.

— Tại sao anh lại xúc phạm chim đại bàng? Anh thử nghĩ xem chỉ một ngày thôi, đại bàng đã bay khắp trái đất, xem xét khắp núi rừng,

đồng ruộng. Anh thì nằm ườn trên bãi cát mà ăn không ngồi rồi, còn người ta thì làm việc, tìm kiếm, — chú lợn Ủn Ỉn bảo con Gâu Gâu.

Con Gâu Gâu tức giận hỏi:

— Tại sao anh lại dám bảo tôi là kẻ ăn không ngồi rồi? Anh nên biết điều này: nếu tôi muốn thì chỉ trong ba ngày, tôi sẽ tìm ra người đánh cá.

— Thế thì anh muốn đi! Tại sao anh lại không muốn? Muốn, muốn!.. Anh chỉ nói khoác chứ chẳng tìm ra cái gì cả. — Ủn Ỉn nói.

Nói rồi lợn Ủn Ỉn cười khì.

Tiếng cười ấy làm cho con Gâu Gâu tức điên lên. Con Gâu Gâu bảo:

— Được! Theo anh, tôi là kẻ khoác lác. Hãy đợi đấy!

Con Gâu Gâu chạy đi tìm bác sĩ.

— Thưa bác sĩ! Bác sĩ bảo Pen-ta đưa cho một thứ gì đó mà cha cậu ấy vẫn thường cầm.

— Cháu còn giữ thứ gì mà cha cháu vẫn cầm không? — bác sĩ đi đến gần Pen-ta và bảo.

— Đây ạ! — Pen-ta nói và rút trong túi ra một cái khăn tay đỏ rất to.

Chó con Gâu Gâu chạy tới bên cái khăn, ngửi đi ngửi lại rất kỹ, rồi nói:

— Cái khăn có mùi thuốc lá và mùi cá trích. Như vậy cha cậu ấy thích hút tẩu và ăn cá trích Hà Lan rất ngon. Với cháu thế là đủ... Bác sĩ hãy nói với cậu ấy là cháu sẽ tìm thấy cha cậu ấy chỉ trong ba ngày thôi, không lâu hơn đâu! Bây giờ cháu phải chạy lên đỉnh núi cao kia.

— Bây giờ tối rồi. Cháu có thể tìm thấy gì trong đêm tối? — bác sĩ bảo.

— Không sao! Cháu đã biết mùi của bác đánh cá, với cháu thế là đủ, trong đêm tối cháu cũng có thể ngửi được, — con Gâu Gâu nói:

Chú ta chạy lên đỉnh núi cao.

— Hôm nay có gió bấc, — chó nói, — để xem có mùi gì. Mùi tuyết... mùi áo lông... lại một cái áo lông nữa... mùi chó sói... hải báo, lại chó sói con... mùi khói... mùi gỗ bạch dương...

— Chẳng lẽ cháu lại nhận biết bấy nhiêu mùi trong một ngọn gió? — bác sĩ hỏi.

— Đúng thế ạ! — con Gâu Gâu trả lời. — Họ nhà chó ai cũng có một cái mũi thính. Đến con chó con cũng nhận biết được những mùi mà loại khác không nhận ra được!

Rồi chó lại tiếp tục ngửi không khí. Một

hồi lâu, nó không nói một lời nào. Cuối cùng con Gâu Gâu bảo:

— Mùi gấu trắng... mùi hươu... mùi nấm trong rừng... mùi băng... mùi tuyết, lại mùi tuyết...

Con Kéo Đẩy hỏi:

— Thế có mùi bánh mật ong không?

— Không! Không có bánh mật ong! — con Gâu Gâu trả lời.

— Thế có mùi hồ đào không? — vịt Ki-ca hỏi.

— Không! Không có hồ đào! — con Gâu Gâu trả lời.

— Thế táo, có mùi táo không? — lợn Ủn Ỉn hỏi.

— Không! Không có táo! — con Gâu Gâu trả lời. — Không có hồ đào, không có bánh mật ong,

không có táo, chỉ có mùi quả vân sam. Như vậy là phía bắc không có bác đánh cá. Chúng ta phải chờ gió nam.

—Tôi không tin anh,—lợn Ủn Ỉn nói.—Tất cả những điều ấy là do anh nghĩ ra. Anh chẳng ngửi thấy mùi gì cả, toàn ba hoa nhảm nhí thôi!

Con Gâu Gâu hét lên:

—Im ngay! Nếu không tôi sẽ cắn cụt đuôi anh đi đấy!

Bác sĩ Ai-bô-lít bảo:

—Thôi thôi! Đừng cãi nhau nữa!.. Bác thấy rồi, con Gâu Gâu thân yêu, đúng là mũi cháu rất thính. Chúng ta phải đợi đổi hướng gió đã. Còn bây giờ đã đến lúc phải về rồi. Nhanh lên! Pen-ta đang khóc và rét run lên đây này. Chú ấy lạnh. Còn phải cho chú ấy ăn. Nào, chú Kéo Đẩy, thấp lưng xuống. Nào, Pen-ta! Cưỡi lên đi cháu! Con Gâu Gâu và Ki-ca, theo bác!

GÂU GÂU TIẾP TỤC TÌM BÁC ĐÁNH CÁ

Sáng sớm hôm sau, con Gâu Gâu lại chạy lên đỉnh núi, bắt đầu ngửi gió. Gió đã đổi hướng nam. Ngửi một hồi lâu, con Gâu Gâu nhận xét:

—Hôm nay có mùi vẹt, mùi lá cọ, mùi khỉ, mùi hoa hồng, mùi nho và mùi thằn lằn. Nhưng vẫn không thấy mùi bác đánh cá.

Cú Bum-ba nói:

—Thế thì cứ ngửi nữa đi, xem còn thấy mùi gì nữa không!

—Mùi hươu cao cổ, mùi rùa, mùi đà điểu, mùi cát nóng, mùi kim tự tháp... Nhưng vẫn không thấy mùi bác đánh cá.

Lợn Ủn Ỉn lại cười cợt:

— Cậu chẳng bao giờ tìm ra bác đánh cá đâu! Chỉ khoác lác thế thôi.

Con Gâu Gâu lặng thinh không đáp. Ngày hôm sau, con Gâu Gâu lại lên đỉnh núi ngửi mùi gió từ sáng sớm đến tận chiều tối. Lúc bác sĩ với Pen-ta đang ngủ thì con Gâu Gâu chạy về:

— Dậy đi, dậy đi! Cháu tìm ra bác đánh cá rồi. Dậy đi! Ngủ thế đủ rồi. Cháu đã tìm ra cha Pen-ta rồi. Cháu ngửi thấy mùi của bác ấy, Đúng, đúng! Gió đưa đến mùi thuốc lá và mùi cá trích.

Bác sĩ tỉnh dậy, chạy theo con Gâu Gâu. Chó nói:

— Gió tây thổi từ ngoài biển vào, cháu ngửi thấy mùi bác đánh cá. Như vậy là bác ấy ở ngoài biển, ở bờ biển kia, nhanh lên, nhanh lên bác!

Con Gâu Gâu sủa ầm ĩ. Tất cả muông thú chạy lên đỉnh núi. Pen-ta chạy trước nhất.

Con Gâu Gâu nói với bác sĩ:

— Bác đến ngay chỗ bác Rô-bin-xơn mượn tàu của bác ấy ra biển ngay, không thì chậm mất!

Bác sĩ chạy đến ngay chỗ con tàu của bác thủy thủ Rô-bin-xơn đang đậu.

— Chào bác thủy thủ Rô-bin-xơn! — bác

sĩ kêu lên. — Bác làm ơn cho tôi mượn bác con tàu! Tôi có việc rất quan trọng phải ra biển ngay.

— Bác cứ lấy mà dùng, — bác thủy thủ Rô-bin-xơn nói. — Nhưng phải đề phòng bọn cướp đấy. Chúng hung ác lắm. Chúng có thể bắt bác rồi đốt hoặc đánh đắm tàu của tôi đấy...

Nhưng bác sĩ không nghe hết lời bác thủy thủ. Ông nhảy lên tàu và cho Pen-ta cùng muông thú lên rồi nhanh chóng ra khơi.

Con Gâu Gâu chạy lên boong tàu nói với bác sĩ:

— Gia-cơ-xa-ra! Gia-cơ-xa-ra! Cơ-xu!

Tiếng của loài chó có nghĩa là: «Nhìn theo

mũi tôi! Nhìn theo mũi tôi! Mũi tôi quay hướng nào, tàu theo hướng ấy».

Bác sĩ giương buồm, tàu chạy hết tốc lực.

Con Gâu Gâu vẫn sốt ruột:

— Nhanh lên! Nhanh lên!

Muông thú đứng trên boong tàu, nhìn về phía trước xem có thấy tăm hơi bác đánh cá ở đâu không.

Pen-ta không tin là có thể tìm thấy cha mình. Cậu bé ngồi gục đầu khóc thút thít.

Chiều xuống. Trời bắt đầu tối. Vịt Ki-ca bảo con Gâu Gâu:

— Anh Gâu Gâu ạ, chẳng tìm thấy bác đánh cá đâu. Thật tội nghiệp cho Pen-ta, nhưng làm thế nào được! Đành phải quay về thôi.

Rồi nó quay sang bác sĩ:

— Bác sĩ ơi! Cho tàu quay lại thôi. Ở đây cũng chẳng tìm thấy bác đánh cá đâu.

Lúc này, cú Bum-ba đang ngồi trên cột buồm nhìn ra phía trước, bỗng kêu lên:

— Tôi nhìn thấy phía trước có mỏm đá to, ở đằng kia xa lắm!

Con Gâu Gâu cũng nói tướng lên:

— Nhanh lên! Bác đánh cá ở trên mỏm đá

ấy đấy. Tôi ngửi thấy mùi của bác ta... Nhất định ở đây thôi!

Chẳng bao lâu, ai cũng nhìn thấy một mỏm đá nhô lên trên mặt biển. Bác sĩ cho tàu kề sát vào mỏm đá.

Nhưng vẫn không thấy bác đánh cá đâu. Lợn Ủn Ỉn cười mỉa:

— Tôi đã biết ngay mà! Con Gâu Gâu chẳng tìm ra bác đánh cá đâu. Không hiểu tại sao bác sĩ lại tin anh chàng khoác lác ấy đến thế.

Bác sĩ chạy lên mỏm đá. Ông gọi bác đánh cá nhưng không có ai trả lời.

Cú Bum-ba và vịt Ki-ca cũng hú:

— Ghin-ghin!

Tiếng muông thú «Ghin-ghin» tức là «Hú-hú!».

Nhưng chỉ có tiếng gió gào trên mặt nước và tiếng sóng biển va vào đá ầm ầm.

TÌM THẤY!

Không thấy bác đánh cá trên mỏm đá. Chó con Gâu Gâu nhảy từ trên tàu xuống mỏm đá, chạy đi chạy lại, ngửi từng kẽ đá để đánh hơi. Bỗng nhiên con Gâu Gâu sủa ầm lên.

— Ki-nhe-đé-le! Nốp!

Tiếng muông thú tức là:

«Lại đây, lại đây! Bác sĩ, hãy đi theo cháu!»

Bác sĩ chạy theo con Gâu Gâu.

Bên cạnh mỏm đá là một hòn đảo nhỏ. Con Gâu Gâu phóng đến đó. Bác sĩ vẫn bám sát con Gâu Gâu không rời nửa bước. Con

Gâu Gâu chạy tới chạy lui. Bỗng nó chui tọt vào một cái hố to, tối om. Bác sĩ bước xuống hố và châm đèn. Gì thế này? Trong hố có một người tóc hung, gầy đét, nước da tái mét.

Đích xác là cha Pen-ta đây rồi.

Bác sĩ giật tay áo ông ta, nói:

— Dậy đi, dậy đi bác ơi! Chúng tôi tìm bác đã lâu rồi! Chúng tôi rất cần bác!

Người đó tưởng là bọn cướp đến, liền nắm chặt tay lại nói:

— Bọn cướp kia cút ngay! Tao sẽ tự vệ đến cùng!

Lúc nhìn thấy khuôn mặt hiền từ của bác sĩ, bác ta liền nói:

— Tôi thấy ông không phải là cướp biển. Xin làm ơn cho tôi ăn một chút. Tôi đói lắm!

Bác sĩ đưa cho bác ta bánh mì và phó-mát. Bác ta ăn hết sạch rồi đứng dậy.

Bác sĩ hỏi:

— Làm sao bác lại sa xuống cái hố này?

— Tôi bị bọn cướp biển độc ác quẳng xuống đây. Bọn chúng là quân tàn bạo, hung ác! Chúng không cho tôi ăn uống gì cả. Quân dã man ấy đã bắt mất đứa con trai yêu của tôi. Chúng đem cháu đi đâu không biết nữa. Ông ơi, ông có biết con trai tôi bây giờ ở đâu không?

— Thế tên cháu là gì? — bác sĩ hỏi.

— Tên cháu là Pen-ta, — bác đánh cá trả lời.

— Thế thì bác đi theo tôi, — bác sĩ nói và giúp bác đánh cá leo lên miệng hố.

Chó con Gâu Gâu chạy phía trước.

Pen-ta đứng trên boong tàu, nhìn thấy cha đang tiến lại phía mình. Cậu bé lao bổ đến đón cha, kêu lên:

—Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi! Hoan hô!

Muông thú reo vui, vỗ tay ca ngợi con Gâu Gâu thông minh và dũng cảm.

Riêng lợn Ủn Ỉn đứng một chỗ thở dài. Nó nói:

—Gâu Gâu đừng giận tôi, tôi đã cười nhạo bạn và gọi bạn là khoác lác.

Chó con Gâu Gâu đáp:

—Thôi được, tôi tha lỗi cho bạn. Nhưng lần sau mà bạn còn như thế thì mất cái đuôi với tôi đấy.

Bác sĩ đưa cha con người đánh cá về quê quán.

Khi con tàu cập bến, bác sĩ nhìn thấy một người đàn bà đứng trên bờ. Đó là mẹ của Pen-ta và vợ bác đánh cá. Đã hai mươi hôm nay bà đứng trên bờ biển, mắt nhìn ra khơi trông ngóng chồng, con trở về.

Thấy Pen-ta, bà lao đến ôm chầm lấy con trai.

Bà hôn Pen-ta, ôm hôn bác đánh cá tóc

hung, hôn bác sĩ Ai-bô-lít. Bà cảm ơn con Gâu Gâu và định ôm hôn cả nó nữa.

Nhưng con Gâu Gâu bỏ chạy vào một bụi cây rồi làu bàu:

—Đừng làm thế! Tôi không thích hôn đâu! Nếu muốn hôn, hãy hôn lợn Ủn Ỉn kia kìa.

Con Gâu Gâu miệng nói vậy, nhưng thực lòng nó rất phấn khởi.

Đến chiều, bác sĩ bảo vợ chồng bác đánh cá:

—Thôi, chúng tôi đã đến lúc phải về nhà rồi!

Vợ bác đánh cá vội kêu lên:

—Không! Không! Bác phải ở lại, bác phải ở lại chơi với gia đình tôi. Chúng tôi đánh cá, nướng bánh ga-tô và bánh mật ong thết con Kéo Đẩy.

Con Kéo Đẩy cười cả hai mồm:

—Cháu rất sung sướng ở đây chơi ít ngày!

—Cả cháu nữa!—vịt Ki-ca reo lên.

—Cả cháu nữa!—cú Bum-ba cũng reo lên.

Bác sĩ nói:

—Thôi được, tôi và các con thú của tôi ở lại chơi nhà bác.

Ông cùng muông thú đi theo vợ chồng bác đánh cá về nhà.

CON GÂU GÂU NHẬN PHẦN THƯỞNG

Bác sĩ cưỡi con Kéo Đẩy đi vào làng. Khi bác sĩ đi qua đường làng, mọi người cúi chào ông và reo hò:

—Bác sĩ Ai-bô-lít hiền lành muôn năm!

Học sinh trường làng đón ông ở quảng trường. Các em tặng bác sĩ những bó hoa tươi thắm.

Sau đấy có một người lùn đi tới chào bác sĩ Ai-bô-lít và đề nghị:

—Xin bác sĩ cho tôi gặp chú chó con Gâu Gâu của bác sĩ.

Bác người lùn tên là Bam-bu-cô. Bác là người chăn súc vật và già nhất ở làng này. Dân làng ai cũng yêu mến, kính trọng bác.

Con Gâu Gâu chạy đến cạnh bác Bam-bu-cô, ve vẩy đuôi.

Bác Bam-bu-cô rút trong túi ra một chiếc vòng đeo cổ chó rất đẹp, rồi bác trịnh trọng tuyên bố:

— Chú Gâu Gâu! Dân làng chúng tôi tặng chú chiếc vòng đeo cổ tuyệt đẹp này, vì chú đã tìm ra bác đánh cá bị bọn cướp biển bắt đi.

Con Gâu Gâu vẫy đuôi nói:

— Cha-ca!

Hẳn các bạn còn nhớ, tiếng muông thú có nghĩa là «Cám ơn!»

Mọi người xúm lại xem chiếc vòng đeo cổ. Một hàng chữ to khắc nổi trên vòng:

Tặng con Gâu Gâu, chú chó dũng cảm, tốt bụng và thông minh nhất.

Bác sĩ Ai-bô-lít ở chơi nhà bố mẹ Pen-ta đã được ba ngày, những ngày này thật là vui vẻ. Con Kéo Đẩy suốt ngày nhai bánh mật ong. Pen-ta kéo vi-ô-lông. Lợn Ủn Ỉn và cú

Bum-ba múa theo điệu nhạc. Nhưng đã đến lúc phải chia tay.

Bác sĩ chào tạm biệt vợ chồng bác đánh cá, cưỡi con Kéo Đẩy ra tàu.

Tất cả làng tiễn đưa bác sĩ lên đường.

Bác lùn Bam-bu-cô nói với ông:

— Tốt nhất là bác sĩ ở lại đây với chúng tôi. Bây giờ bọn cướp đang sục sạo trên mặt biển. Chúng mà gặp bác sĩ thì chúng sẽ bắt bác sĩ và tất cả muông thú đấy.

Bác sĩ trả lời:

— Tôi không sợ bọn cướp. Tàu biển của tôi chạy rất nhanh. Tôi sẽ cho kéo tất cả buồm lên, bọn cướp không đuổi kịp được đâu!

Nói xong, bác sĩ cho tàu rời bến.

Mọi người vẫy khăn, chúc bác sĩ lên đường may mắn.

BỌN CƯỚP BIỂN

Con tàu lướt nhanh trên sóng. Sang ngày thứ ba, bác sĩ Ai-bô-lít và muông thú của ông nhìn thấy một hòn đảo hoang vắng ở phía trước mặt. Trên đảo không có cây cối, không có muông thú, không thấy bóng người. Chỉ có những hòn đá to nổi lên giữa những cồn cát. Nhưng sau những hòn đá ấy có bọn cướp biển hung ác ẩn nấp. Khi có tàu đi qua, bọn chúng xông ra giết người, cướp của rồi đánh đắm tàu. Bọn cướp biển rất căm tức bác sĩ vì ông đã cứu cha con bác đánh cá tóc hung thoát khỏi

tay chúng. Chúng rình mò đợi bác sĩ đã lâu.

Bọn cướp có một chiếc tàu lớn giấu sau một vách đá rộng.

Bác sĩ không trông thấy bọn cướp biển và tàu của chúng. Ông đi dạo trên boong tàu cùng với muông thú của mình. Trời đẹp. Ánh nắng chan hòa. Bác sĩ cảm thấy trong lòng thanh thản lạ thường. Đột nhiên lợn Ủn Ỉn kêu lên:

— Kìa! Con tàu nào thế kia?

Bác sĩ ngoái lại nhìn. Từ trong vịnh của đảo nhô ra một con tàu, buồm đen, thân tàu cũng đen như mực, như bồ hóng.

Lợn nói:

— Tôi không thích những cánh buồm kia. Sao nó không trắng, lại đen? Chỉ có tàu của bọn cướp mới có buồm đen thôi.

Un In đoán đúng: dưới những cánh buồm đen ấy là bọn cướp hung ác đang chạy lăng xăng. Chúng cố sức để đuổi kịp tàu của bác sĩ Ai-bô-lít và trả thù ông vì ông đã cứu hai cha con người đánh cá thoát khỏi tay chúng.

Bác sĩ ra lệnh:

— Nhanh lên! Nhanh lên! Kéo tất cả buồm lên!

Nhưng tàu của bọn cướp mỗi lúc một gần hơn.

Vịt Ki-ca kêu lên:

— Bọn cướp đuổi kịp chúng ta mất. Chúng nó gần lắm rồi. Tôi đã nhìn thấy những bộ mặt gớm ghiếc của chúng! Con mắt của chúng mới dữ tợn làm sao!.. Làm thế nào bây giờ? Chạy đâu cho thoát? Chỉ một lát nữa thôi, chúng sẽ ập đến, quẳng tất cả chúng ta xuống biển.

Chó con Gâu Gâu bảo bác sĩ:

— Bác sĩ trông kìa! Tên nào đứng ở đằng lái tàu kia, bác sĩ có nhớ không? Chính hắn đấy, tên Bác-ma-lây hung ác đấy. Một tay hắn cầm

gươm, tay kia cầm súng lục. Hắn muốn giết tất cả chúng ta chắc!

Nhưng bác sĩ mỉm cười và nói:

— Đừng sợ, các bạn thân yêu của tôi ạ! Chúng không làm được điều đó đâu. Bác đã nghĩ ra một kế rất hay. Các cháu có nhìn thấy chim én đang bay lượn trên sóng kia không? Chim én sẽ giúp chúng ta thoát khỏi bọn cướp biển. — Rồi bác sĩ cất tiếng gọi to:

— Na-da-xé! Na-da-xé! Ca-ra-chúi! Ca-ra-bun!

Tiếng nói muông thú có nghĩa là:

«Chim én ơi, chim én ơi! Bọn cướp biển đang đuổi theo chúng tôi. Chúng định giết chúng tôi rồi quẳng xuống biển!»

Chim én sà xuống đậu trên tàu của bác sĩ.

Bác sĩ nói:

— Chim én hãy giúp bác. Ca-ra-phu, ma-ra-phu, đúc!

Tiếng muông thú có nghĩa là:

«Bay đi gọi các bạn sếu lại đây, mau lên!»

Chim én bay đi. Lát sau nó quay lại cùng với đàn sếu.

Đàn sếu nói:

— Xin kính chào bác sĩ Ai-bô-lít. Bác sĩ đừng lo, chúng cháu sẽ giúp bác.

Bác sĩ buộc dây vào mũi tàu. Những con sếu ngậm dây vào mỏ để kéo tàu.

Đàn sếu rất đông. Chúng bay rất nhanh, kéo theo con tàu. Con tàu lao trên mặt biển như tên bắn. Bác sĩ phải giữ mũ cho khỏi rơi xuống nước.

Những con thú ngoảnh lại nhìn. Tàu của bọn cướp với những cánh buồm đen kịt ngày càng lùi dần về phía sau.

Bác sĩ nói với đàn sếu:

— Cám ơn các bạn! Các bạn đã cứu chúng tôi thoát khỏi bọn cướp biển. Nếu không có các bạn, có lẽ bây giờ tất cả chúng tôi đã nằm dưới đáy biển rồi.

TẠI SAO CHUỘT CỐNG LẠI BỎ CHẠY?

Đàn sếu kéo con tàu nặng, thật chẳng dễ dàng gì. Qua mấy tiếng đồng hồ, chúng mệt tưởng đứt hơi. Có con mệt quá tí nữa rơi xuống biển. Đến lúc ấy chúng mới kéo tàu vào gần bờ rồi từ biệt bác sĩ, trở về đầm lầy quen thuộc của chúng.

Nhưng ngay lúc đó cú Bum-ba đến bên bác sĩ và nói:

— Kìa, bác sĩ thấy chưa: chuột cống trên boong tàu! Con nọ nối con kia nhảy xuống nước bơi thẳng vào bờ!

Bác sĩ đáp:

— Thế càng tốt! Bác chẳng ưa gì lũ chuột cống dữ tợn và độc ác ấy.

Nhưng cú Bum-ba thở dài nói tiếp:

— Không tốt đâu bác sĩ ạ! Đây là điềm chẳng lành. Chuột cống sống ở dưới hầm tàu, cho nên chúng nhìn thấy chỗ bị nước rò trước tiên. Chúng rời tàu, bơi thẳng vào bờ. Như vậy là con tàu của chúng ta sẽ bị chìm. Bác cứ nghe mà xem. Bọn chúng nói chuyện với nhau đấy.

Vừa lúc ấy có hai con chuột cống bò từ dưới hầm tàu lên. Con chuột già nói với con chuột con:

— Chiều hôm qua, tao về hang. Tao thấy có khe hở và nước phun vào. Tao nghĩ phải chạy ngay thôi, ngày mai là cái tàu này sẽ bị chìm. Không chạy thì chậm mất đấy.

Và cả hai con chuột nhảy xuống nước.

Bác sĩ kêu lên:

— Đúng, đúng, bác nhớ ra rồi! Chuột cống bao giờ cũng rời khỏi tàu trước khi tàu chìm. Bây giờ chúng ta phải rời khỏi con tàu ngay, nếu không sẽ bị chết chìm cùng con tàu. Các bạn! Hãy theo tôi mau!

Ông thu xếp hành lý, nhanh chóng chạy lên bờ. Muông thú vội vã theo chân ông. Họ đi mãi, đi mãi dọc bờ biển cát phủ. Bác sĩ và muông thú đều thấm mệt.

Ông bảo:

— Thôi, hãy ngồi xuống đây nghỉ một lát đã. Thử nghĩ xem làm thế nào bây giờ.

Con Kéo Đẩy vừa nói vừa khóc:

— Chả lẽ chúng ta phải ở mãi nơi đây hay sao?

Những giọt nước mắt to tướng tuôn ra từ bốn con mắt của nó.

Muông thú khóc theo con Kéo Đẩy, bởi vì chúng đều muốn trở về nhà.

Vừa lúc ấy, chim én đột nhiên bay lại.

Nó cất tiếng gọi bác sĩ:

— Bác sĩ ơi! Nguy quá! Tàu của bác sĩ bị bọn cướp biển chiếm mất rồi!

Bác sĩ đứng bật dậy hỏi:

— Chúng nó làm gì trên tàu của bác thế?

Chim én đáp:

— Bọn chúng định cướp tàu mà! Bác sĩ mau đến đuổi chúng đi!

Bác sĩ vui vẻ mỉm cười bảo chim én:

—Không! Không cần đuổi chúng nó! Cứ để chúng nó dùng con tàu ấy của bác. Rồi cháu xem, chúng sẽ chẳng đi được xa đâu. Còn chúng ta sẽ làm điều mà bọn cướp không ngờ tới. Chúng ta sẽ lấy tàu của chúng. Nào, hãy đi chiếm tàu của bọn cướp!

Nói rồi, bác sĩ lao đi. Theo sau ông là con Kéo Đẩy và tất cả muông thú.

Con tàu của bọn cướp biển đây rồi.

Trên tàu, không một bóng người. Tất cả bọn chúng đã sang tàu của bác sĩ Ai-bô-lít.

Bác sĩ nói:

—Tất cả phải im lặng, không được làm ồn! Hãy nhẹ nhàng bước lên tàu của bọn cướp biển. Đừng để cho ai nhìn thấy chúng ta!

TAI HỌA NỐI TIẾP NHAU

Muông thú lặng lẽ bước lên tàu. Chúng nhẹ nhàng kéo những cánh buồm đen lên. Con tàu từ từ lướt sóng. Bọn cướp biển không hề hay biết gì.

Bỗng nhiên xảy ra chuyện chẳng lành.

Nguyên do là lợn Ủn Ỉn bị cảm lạnh.

Đúng vào lúc con tàu đi qua chỗ bọn cướp biển thì Ủn Ỉn hắt hơi liền ba cái thật to.

Bọn cướp nghe thấy tiếng hắt hơi, liền lao lên boong tàu nhìn. Chúng nhận ra bác sĩ Ai-bô-lít đã chiếm tàu của chúng.

Chúng cho tàu đuổi theo bác sĩ:

— Đứng lại! Dừng ngay lại!

Bác sĩ cho giương tất cả buồm lên. Bọn cướp bám sát phía sau. Nhưng tàu của bọn cướp chậm dần, chậm dần.

Bác sĩ reo lên:

— Chúng ta thoát rồi! Thoát rồi!

Đúng lúc ấy, tên cướp hung ác Bác-ma-lây rút súng lục ra bắn. Viên đạn trúng ngực con Kéo Đẩy. Nó lảo đảo rồi ngã nhào xuống biển.

— Bác sĩ ơi! Cứu cháu với! Cháu chết mất!

Bác sĩ kêu lên:

— Tội nghiệp con Kéo Đẩy! Cố ngoi lên mặt nước, bác cứu ngay đây!

Bác sĩ dừng tàu lại, quẳng dây xuống nước cho con Kéo Đẩy.

Chú ta cắn chặt lấy đầu dây. Bác sĩ kéo con thú bị thương lên boong tàu, băng vết thương cho nó rồi lại cho tàu chạy. Nhưng không kịp nữa rồi: bọn cướp giương tất cả buồm lên cố sức đuổi theo.

Bọn cướp hét:

— Cuối cùng thì chúng ta cũng sẽ bắt được ngươi và tất cả những con thú của ngươi! Trời!

Con vịt ngồi trên cột buồm kia sao mà ngon thế. Lát nữa chúng tao sẽ quay nó! Ha ha, món ấy thì tuyệt! Còn con lợn kia cũng quay! Đã lâu lắm chúng tao chưa được ăn thịt lợn quay. Tối nay chúng tao sẽ được chén. Ha ha ha! Còn mày, tên bác sĩ ngu ngốc kia, mày sẽ phải làm mồi cho cá mập!

Nghe những lời nói ghê rợn từ miệng bọn cướp, Ủn Ỉn khóc:

—Khổ thân tôi! Tôi không muốn bị quay làm món ăn cho bọn cướp biển!

Chó con Gâu Gâu cũng khóc. Nó thương bác sĩ lắm:

—Tôi không muốn bác sĩ phải làm mồi cho lũ cá mập!

BÁC SĨ THOÁT NẠN!

Chỉ có cú Bum-ba là không sợ bọn cướp biển. Bum-ba bình tĩnh bảo con Gâu Gâu và Ủn Ỉn:

—Các bạn ngốc thật! Sợ gì bọn chúng nó nào? Chẳng lẽ các bạn không biết con tàu mà bọn cướp đang dùng để đuổi theo chúng ta, sắp đắm rồi hay sao? Các bạn còn nhớ chuột cống nói với nhau thế nào không? Chúng bảo rằng hôm nay con tàu ấy nhất định đắm. Nó có lỗ rò to lắm. Bọn cướp sẽ chết chìm cùng với tàu. Vậy các bạn sợ gì nào? Bọn cướp sẽ chết chìm, còn chúng ta thì bình yên vô sự!

Nhưng Ủn Ỉn vẫn khóc:

— Đến khi bọn cướp chết chìm thì chúng cũng kịp quay tôi với vịt Ki-ca rồi!

Lúc này, bọn cướp biển càng gần hơn. Đứng trước mũi tàu là tên tướng cướp Bác-ma-lây. Hắn vung gươm lên nạt nộ:

— Ê! Tên chuyên chữa bệnh cho khỉ kia! Ngươi chẳng còn chữa bệnh được lâu nữa. Lát nữa ta sẽ quẳng ngươi xuống biển. Cá mập sẽ nuốt chửng ngươi!

Bác sĩ trả lời tên tướng cướp:

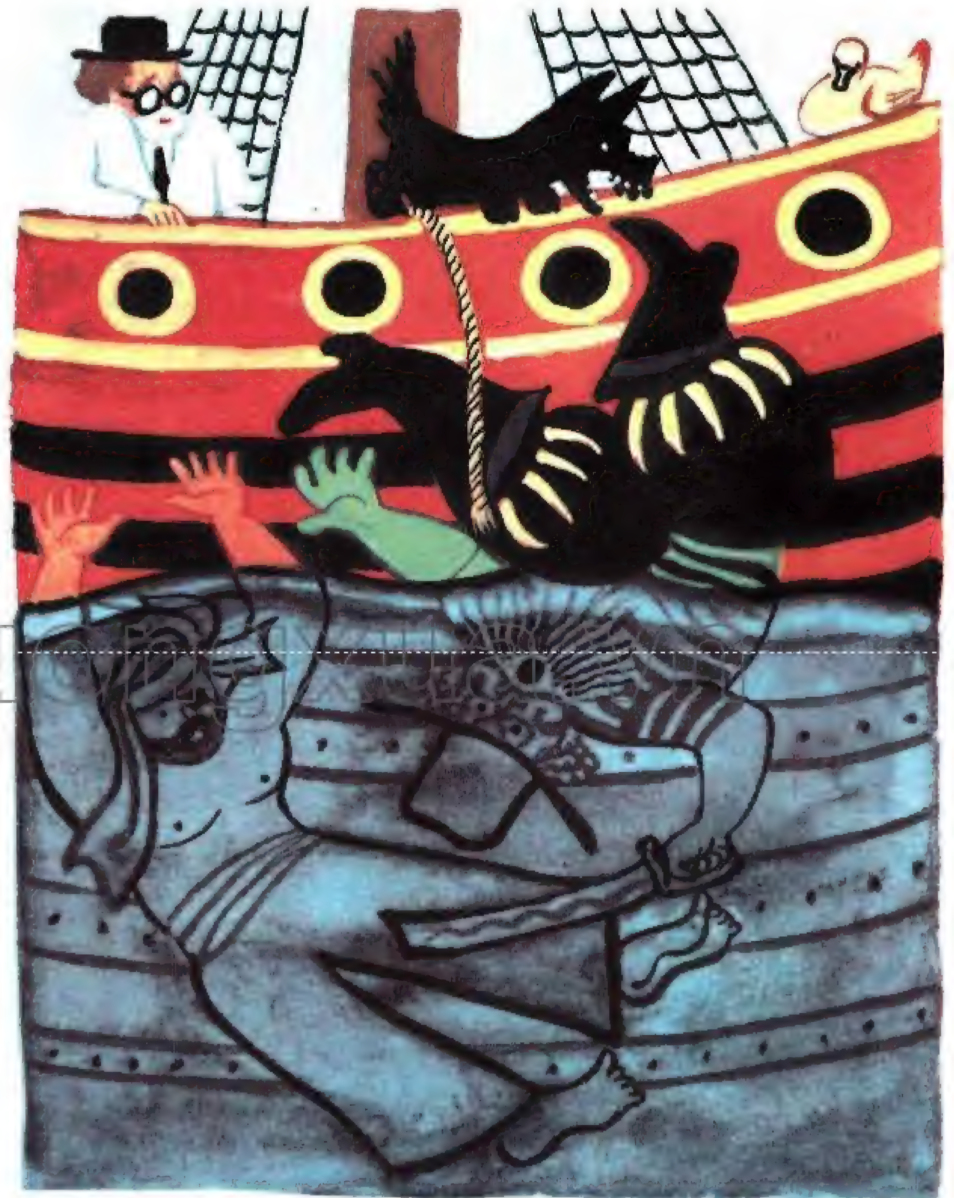
— Bác-ma-lây! Người hãy giữ lấy thân đã. Cá mập không tha ngươi đâu. Con tàu ngươi đang đứng có một lỗ thủng rất to. Chẳng bao lâu nữa các ngươi sẽ chìm xuống đáy biển.

Bác-ma-lây quát:

— Ngươi nói láo! Nếu tàu của ta sắp chìm thì chuột cống phải chạy chứ!

— Chuột cống đã bỏ chạy từ lâu rồi! Chỉ lát nữa là ngươi sẽ ở dưới đáy biển cùng với tất cả bọn tay chân của ngươi!

Đến lúc này, bọn cướp biển mới nhận thấy tàu của chúng đang chìm dần. Chúng chạy nhốn nháo trên boong tàu, kêu, khóc:

—Cứu với!

Nhưng không ai muốn cứu bọn chúng cả.

Con tàu mỗi lúc một chìm sâu xuống đáy biển. Chẳng bao lâu bọn cướp đã bị ngập nước. Chúng vùng vẫy trên mặt biển, không ngớt kêu cứu:

—Cứu với, cứu với! Chúng tôi sắp chết đuối rồi!

Tên Bác-ma-lây bơi đến gần con tàu của bác sĩ. Hắn nắm được dây thừng, định leo lên boong. Nhưng con Gâu Gâu đã nhe răng, rít lên: «Gừ gừ!..» Bác-ma-lây sợ quá thét lên, lao đầu xuống biển.

Hắn gào lên:

—Hãy cứu tôi với! Hãy cứu vớt tôi! Cho tôi lên khỏi mặt nước!

NHỮNG NGƯỜI BẠN CŨ

Bỗng nhiên, trên mặt biển xuất hiện đàn cá mập. Con nào cũng mở rộng miệng, lộ ra hai hàm răng nhọn hoắt nom đến sợ.

Chúng lao đến bọn cướp biển. Chỉ trong chốc lát, bọn cướp biển đã nằm trong bụng những con cá mập, không sót một mống.

Bác sĩ Ai-bô-lít nói:

—Như vậy mới đáng kiếp bọn cướp biển. Chúng đã cướp bóc, hành hạ, giết chóc biết bao người vô tội. Cuối cùng chúng đã phải đền tội.

Tàu bơi hồi lâu trên mặt biển cuộn sóng. Bỗng nhiên bác sĩ nghe thấy có tiếng gọi:

—Bo-ên! Bo-ên! Ba-ra-vên! Ba-vên!

Tiếng muông thú tức là:

«Bác sĩ! Bác sĩ! Xin hãy dừng tàu lại!»

Bác sĩ cho hạ buồm. Con tàu dừng lại. Tất cả nhìn thấy vẹt Ca-ru-đô. Vẹt bay rất nhanh trên mặt biển. Bác sĩ gọi to:

—Ca-ru-đô đấy ư? Bay xuống đây! Xuống đây! Bác rất mừng được gặp lại cháu.

Ca-ru-đô bay đến con tàu, đỗ xuống đỉnh cột buồm. Nó kêu to:

—Bác sĩ hãy nhìn xem! Ai đang bơi theo cháu kia kìa! Đấy, ở tận đường chân trời phía tây ấy!

Bác sĩ nhìn theo hướng Ca-ru-đô chỉ. Ở mãi đằng xa kia, Cá Sấu đang bơi, trên lưng là cô khỉ Chi-chí. Chi-chí cầm một cành lá cọ vẫy vẫy và cười.

Bác sĩ lái tàu về phía Cá Sấu và Chi-chí. Ông quẳng dây xuống cho chúng trèo lên tàu.

Lên tới boong tàu, Cá Sấu và Chi-chí cùng chạy bổ lại bác sĩ. Chúng hôn môi, hôn má, hôn râu, hôn mắt bác sĩ. Bác sĩ hỏi:

—Sao các cháu lại lênh đênh giữa biển cả thế này?

Bác thật sung sướng vì được gặp lại các bạn cũ.

Cá Sấu nói:

—Chao ôi, bác sĩ! Chúng cháu ở lại châu Phi vắng bác nên buồn quá. Lại càng nhớ Ki-ca, con Gâu Gâu, Bum-ba và Ủn Ỉn thân yêu. Chúng cháu chỉ muốn trở về căn nhà của bác. Ở đó trong tủ có sóc này, trên đi-văng có nhím lông nhọn hoắt này, trong hòm có mấy mẹ con nhà thỏ này. Thế là chúng cháu quyết định từ biệt châu Phi, vượt biển, trở về sống với bác suốt đời.

Bác sĩ đáp:

—Thế thì còn gì bằng! Bác mừng lắm!

—Hoan hô!—cú Bum-ba reo mừng.

—Hoan hô!—mọi muông thú reo mừng.

Chúng nắm tay nhau nhảy múa xung quanh cột buồm, vừa múa vừa hát:

—Si-ta rít-ta, chi-ta đơ-rít-ta!
Si-van-đa-la, si-van-đa!
Ai-bô-lít thân yêu của ta
Từ biệt ông ư?
Không! Chẳng bao giờ!
Chẳng bao giờ!

Chỉ có một mình cô khỉ Chi-chí ngồi tách ra, thở dài buồn bã.

Con Kéo Đẩy hỏi:

—Bạn làm sao thế?

—Chao ôi, tôi nhớ đến mụ Vác-va-ra độc ác! Mụ ta lại dọa nạt, hành hạ chúng ta!

Con Kéo Đẩy bảo bạn:

—Đừng sợ! Mụ Vác-va-ra không ở nhà chúng ta nữa đâu! Tôi đã quẳng mụ ta xuống biển, hiện giờ mụ ở trên một hòn đảo hoang vu.

—Vác-va-ra ở trên đảo hoang à?

—Đúng thế!

Chi-chí, Cá Sấu và Ca-ru-đô rất mừng vì mụ Vác-va-ra sống ở đảo hoang.

—Hoan hô anh Kéo Đẩy!—chúng reo lên và lại nhảy múa:

—Si-van-đa-rư, si-van-đa-rư
Phun-đu-clây và đun-đúc-clây!
Rất mong không có mụ Vác-va-ra!
Thiếu mụ Vác-va-ra thật là hay!

Anh Kéo Đẩy gật gù cả hai đầu và cười cả hai mồm.

Buồm được căng hết lên. Đến chiều, vịt

Ki-ca đứng trên đỉnh cột buồm reo lên vì đã nhìn thấy bờ biển quê hương.

—Chúng ta sắp về đến nhà rồi!—nó reo lên.—Độ một giờ nữa là ở nhà rồi!.. Kia, đằng kia là thành phố Pin-đe-môn-te của chúng ta. Nhưng cái gì thế kia? Nhìn xem kìa, cháy rồi! Cháy cả thành phố rồi! Không hiểu nhà chúng ta có bị cháy không? Chao ôi, thật là khủng khiếp!

Một quầng sáng khổng lồ trùm lấy thành phố Pin-đe-môn-te.

Bác sĩ ra lệnh:

—Nhanh lên! Chúng ta phải dập tắt đám cháy này. Lấy xô múc nước giội vào.

Vẹt Ca-ru-đô bay lên đậu trên đỉnh cột buồm. Nó nhìn qua ống nhòm và cười to, khiến cho mọi người phải ngạc nhiên. Ca-ru-đô nói:

—Chúng ta không cần dập ngọn lửa này, bởi vì đây không phải là đám cháy đâu!

Nói xong nó lại cười to.

—Thế là cái gì?—bác sĩ hỏi.

—Đấy là người ta treo đèn kết hoa,—Ca-ru-đô trả lời.

Lợn Ủn Ỉn vẫn chưa hiểu:

—Thế nghĩa là thế nào? Tôi chưa bao giờ

nghe nói đến cái tiếng lạ lùng này.

Vẹt bảo bạn:

— Lát nữa bạn sẽ biết, độ mươi phút nữa thôi.

Mười phút sau, con tàu vào gần bờ, tất cả mới hiểu thế nào là treo đèn kết hoa. Trên tất cả các ngôi nhà và các ngọn tháp, trên các tảng đá ven biển và các ngọn cây, khắp nơi sáng rực ánh đèn màu vàng, xanh, đỏ. Ngoài bờ biển đốt những đống lửa to, ánh lửa sáng rực cả bầu trời.

Đàn ông, đàn bà, trẻ em mặc những bộ quần áo ngày hội, nhảy múa ca hát quanh những đống lửa.

Vừa thấy tàu của bác sĩ Ai-bô-lít cập bến, mọi người liền vỗ tay reo hò và hô to:

— Bác sĩ Ai-bô-lít muôn năm! Vinh quang thay bác sĩ Ai-bô-lít!

Bác sĩ ngạc nhiên. Ông không ngờ có cuộc đón tiếp như vậy. Ông nghĩ, đón mình chắc chỉ có Ta-nhi-a, Va-nhi-a và có thể cả bác thủy thủ già Rô-bin-xơn. Nào ngờ cả thành phố đón ông. Đón ông có những ngọn đuốc rực rỡ, có âm nhạc vang lừng, có những bài ca phấn chấn lòng người. Có việc gì vậy? Người ta làm lễ đón mừng ông vì lẽ gì? Tại sao người ta lại mừng ngày trở về của ông?

Ông định cưỡi con Kéo Đẩy đi về nhà, nhưng cả đám đông đã công kênh ông trên tay, đưa ông tới quảng trường Ven biển.

Mọi người từ trong các cửa sổ đứng xem và tung hoa tặng ông.

Ông mỉm cười và cúi chào mọi người. Bỗng ông nhìn thấy Ta-nhi-a và Va-nhi-a lách qua đám đông đang đi lại.

Khi các em đến được chỗ bác sĩ, ông ôm hôn các em rồi hỏi:

—Sao các cháu biết là bác đã thắng tên tướng cướp Bác-ma-lây?

—Chúng cháu biết tin này qua Pen-ta. Pen-ta đến đây và kể cho chúng cháu nghe chuyện bác đã cứu cậu ta và cha cậu ta khỏi nanh vuốt của bọn cướp.—hai em bé đáp.

Đến lúc này, bác sĩ mới nhìn thấy Pen-ta đứng trên một cái gò ở đằng xa, tay đang cầm chiếc khăn đỏ của người cha, vẫy vẫy.

—Pen-ta! Chào cháu!—bác sĩ gọi to.

Nhưng, đúng lúc ấy, bác thủy thủ già Rô-bin-xơn tươi cười đến bên ông, siết chặt tay ông. Bằng giọng nói sang sảng để mọi người trên quảng trường nghe rõ, bác thủy thủ nói:

—Thưa bác sĩ Ai-bô-lít kính mến! Chúng tôi rất cảm ơn bác sĩ đã quét sạch bọn cướp biển hung ác thường hay cướp tàu của chúng tôi. Trước đây chúng tôi không dám đi xa vì bị

bọn cướp biển đe dọa. Từ nay, biển cả được tự do, tàu bè của chúng tôi đi lại được an toàn. Chúng tôi tự hào rằng thành phố của chúng ta có được vị anh hùng gan dạ như vậy. Chúng tôi đã đóng một chiếc tàu thật đẹp để tặng bác sĩ Ai-bô-lít.

Mọi người đồng thanh hô lớn:

— Quang vinh thuộc về bác sĩ Ai-bô-lít dũng cảm, kính yêu của chúng ta. Cám ơn bác sĩ Ai-bô-lít!

Bác sĩ cúi chào đáp lễ. Ông nói:

— Tôi rất cảm ơn vì đã được các bạn đón tiếp nồng nhiệt! Tôi vô cùng sung sướng vì được các bạn tin yêu. Nhưng một mình tôi thì không thể và không bao giờ chiến thắng được bọn cướp biển nếu không có sự giúp đỡ của các bạn muông thú trung thành của tôi. Các bạn ấy đang ở đây, và từ đáy lòng mình, tôi xin nhiệt liệt chúc mừng và bày tỏ lòng biết ơn của tôi đối với các bạn ấy!

Mọi người lại hô lớn:

— Hoan hô! Quang vinh thuộc về muông thú dũng cảm của bác sĩ Ai-bô-lít!

Sau cuộc đón tiếp trọng thể này, bác sĩ ngồi

trên lưng con Kéo Đẩy cùng muông thú trở về nhà. Thỏ rừng, sóc, nhím, dơi sung sướng đón ông về.

Ông chưa kịp chào hỏi chúng thì đã nghe thấy tiếng ồn ào ở trên trời. Bác sĩ chạy ra thềm nhà nhìn lên, thấy một đàn sếu bay đến. Chúng đậu trước nhà bác sĩ, lẳng lặng đặt xuống một lẵng to đầy hoa quả: chà là, táo, lê, chuối, đào, nho, cam!

— Đây là quà biếu bác sĩ gửi từ Đất nước của loài khỉ!

Bác sĩ cám ơn đàn sếu và đàn sếu lại lập tức bay đi.

Một giờ sau, tại vườn nhà bác sĩ, một bữa tiệc linh đình bắt đầu. Dưới ánh sáng đèn màu rực rỡ, trên các dãy ghế dài kê hai bên bàn, bạn bè thân thiết của bác sĩ Ai-bô-lít đã có mặt đông đủ: Ta-nhi-a và Va-nhi-a, Pen-ta và bác thủy thủ già Rô-bin-xơn, chim én, Ủn Ỉn, Chi-chí, Ki-ca, Ca-ru-đô, Bum-ba, con Kéo Đẩy, con Gâu Gâu, sóc, thỏ rừng, nhím, dơi.

Bác sĩ mời khách uống mật ong, ăn đường phèn, bánh mật ong và thưởng thức hoa quả ngọt từ Đất nước của loài khỉ gửi đến.

Bữa tiệc thật tưng bừng. Mọi người chuyện trò, cười nói và ca hát, rồi đứng dậy nhảy múa dưới ánh đèn màu rực rỡ.

Bỗng Pen-ta thấy bác sĩ thôi cười, chau mày và chạy vội vào nhà, vẻ mặt lo lắng.

Pen-ta hỏi:

—Thưa bác sĩ, có điều gì thế ạ?

Bác sĩ không trả lời. Ông nắm lấy tay Pen-ta và cùng chú bé chạy nhanh lên cầu thang. Ngay ở cửa ra vào đã thấy bệnh nhân, kẻ nằm người ngồi, đang chờ ông. Một chú gấu bị chó sói điên cắn. Một con hải âu bị các chú bé nghịch ác bắn bị thương. Một chú hươu con nằm rên rỉ vì bị sốt phát ban. Chú ta được một bác ngựa chở đến. Nếu các em còn nhớ thì đó chính là bác ngựa năm ngoái đã được bác sĩ cho cặp kính to kỳ diệu.

Bác sĩ bảo:

—Cháu hãy nhìn những con thú này, cháu sẽ hiểu tại sao bác lại vội bỏ cuộc vui. Bác không thể vui được khi sau bức tường này còn có muông thú yêu mến đang rên rỉ, khóc lóc vì bệnh tật!

Bác sĩ bước nhanh vào phòng chữa bệnh,

nhanh chóng chuẩn bị thuốc men.

Pen-ta nói:

—Cháu xin phép được giúp bác sĩ!

Bác sĩ đáp:

—Tốt lắm! Bây giờ cháu hãy cặp nhiệt độ cho chú gấu và đem chú hươu con đến đây cho bác. Bệnh tình của chú ta nguy kịch đấy, phải cấp cứu ngay!

Pen-ta tỏ ra là một người giúp việc đắc lực của bác sĩ. Không đầy một giờ sau, bác sĩ đã chữa khỏi tất cả các bệnh nhân. Ngay sau khi lại trở nên khỏe mạnh, chúng sung sướng cám ơn bác sĩ và âu yếm ôm hôn ông.

Bác sĩ dẫn chúng ta vườn, giới thiệu với các bạn muông thú, rồi nói to: «Nào, hãy đứng dẹp ra!» — Rồi ông cùng với cô khỉ Chi-chí nhảy điệu «tơ-ken-la», điệu múa tươi vui của muôn loài. Ông nhảy mới nhanh nhẹn và khéo léo làm sao, đến nỗi chú gấu và bác ngựa cũng hòa vào nhảy cùng với bạn bè.

Đến đây kết thúc những chuyến đi của ông bác sĩ tốt bụng. Ông đã dọn nhà đến gần bờ biển. Ở đây, ông không những chỉ chữa bệnh cho muông thú mà còn chữa bệnh cho tôm, cá và cá heo nữa. Bọn chúng thường đem cá con cái vào sát bờ biển để bác sĩ chữa bệnh cho.

MỤC LỤC

PHẦN THỨ NHẤT

DU LỊCH ĐẾN ĐẤT NƯỚC KHỈ

PHẦN THỨ HAI

CHÚ BÉ PEN-TA VÀ BỌN CƯỚP BIỂN

In theo bản dịch của Nhà xuất bản Kim Đồng, Hà Nội

Người dịch: Bùi Hùng Hải
Người biên tập: Trần Phú Thuyết

Họa sĩ: V. Đu-vi-đốp

Корней Чуковский
ДОКТОР АЙБОЛИТ
По Гью Лофтингу
На вьетнамском языке

In tại Liên Xô

Ч $\frac{4803010102\text{-}241}{031(01)\text{-}84}$ 419-84

